

Tài liệu chuẩn bị Thượng Hội Đồng Giám Mục sắp tới về tuổi trẻ

Vũ Văn An

Giới Thiệu

Ngày 13 tháng Giêng năm 2017, Phòng Báo Chí Tòa Thánh đã công bố tài liệu chuẩn bị cho Phiên Thường Lệ lần thứ 15 của Thượng Hội Đồng Giám Mục về tuổi trẻ, được tổ chức trong tháng Mười năm 2018.

Chủ đề của Thượng Hội Đồng là “Người Trẻ, Đức Tin, và Sự Biện Phân Ôn Gọi”.

Trong một lá thư bỏ ngỏ gửi giới trẻ thế giới để giới thiệu chủ đề của Thượng Hội Đồng, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã thúc giục họ lắng nghe tiếng gọi của Thiên Chúa và “lên đường hướng về một tương lai vô định nhưng là một tương lai chắc chắn sẽ dẫn ta tới thành toàn, một tương lai mà chính Người sẽ đồng hành với chúng con”. Nhắc lại lời mời gọi mà Chúa Giêsu từng ngỏ với các môn đệ của Người, Đức Giáo Hoàng viết tiếp: “Cha chắc chắn rằng bất kể sự náo động và hỗn loạn xem ra đang thắng thế trên thế giới, lời mời gọi này tiếp tục vang lên trong thăm sâu lòng các con để các con mở lòng các con ra đón nhận niềm vui trong sự viên mãn của nó”.

Trong lá thư của ngài, Đức Giáo Hoàng thách thức giới trẻ biến đổi thế giới, sống thực các lý tưởng “của tâm hồn tươi trẻ và trẻ trung của chúng con, những tâm hồn không dung túng bất công, không thể cúi đầu trước ‘nền văn hóa vứt bỏ’ cũng như đầu hàng việc hoàn cầu hóa sự dửng dưng”.

Tại cuộc họp báo để giới thiệu tài liệu chuẩn bị, Đức Hồng Y Lorenzo Baldisserri và Đức Cha Fabio Fabene, tổng thư ký và phó tổng thư ký Thượng Hội Đồng, đã nhấn mạnh tới tầm quan trọng của việc bao gồm giới trẻ vào diễn trình tham khảo trước khi có các cuộc họp của Thượng Hội Đồng. Hai sinh viên trẻ cũng đã tham gia cuộc họp báo, làm nổi bật sứ điệp này và nói tới niềm hy vọng của họ đối “với một Giáo Hội trẻ trung và tươi mát hơn”.

Đức Cha Fabene nói rằng:

Trước hết, điều quan trọng là bao gồm người trẻ vào giai đoạn chuẩn bị cho Phiên Họp của Thượng Hội Đồng vì Thượng Hội Đồng sắp tới không chỉ muốn hỏi làm cách nào để đồng hành với giới trẻ trong việc biện phân các chọn lựa trong đời của họ dưới ánh sáng Tin Mừng, mà còn muốn lắng nghe các ước vọng, kế hoạch và giấc mơ mà người trẻ muốn có cho đời họ, cũng như các khó khăn họ gặp phải trong việc thể hiện kế hoạch phục vụ của họ trong xã hội, nơi họ yêu cầu trở thành các tác nhân tích cực.

Như thường lệ, tài liệu chuẩn bị sẽ được phân phối tới các giám mục hoàn cầu, và các nhận định của các ngài sẽ được tổng nhập vào tài liệu làm việc của Thượng Hội Đồng. Tài liệu chuẩn bị bao gồm một bản câu hỏi để các giám mục trả lời, dựa trên các cuộc tham khảo với các giáo phận.

Trong một khai triển mới mẻ, các việc chuẩn bị cho Thượng Hội Đồng lần này cũng sẽ bao gồm một trang mạng nhằm giúp giới trẻ đóng góp ý kiến của họ vào diễn trình. Theo các giới chức của Thượng Hội Đồng, trang mạng này sẽ bắt đầu hoạt động vào tháng 3 này.

Tài liệu chuẩn bị có 3 chương:

- Người trẻ trong thế giới ngày nay
- Đức tin, biện phân, ơn gọi
- Hoạt động mục vụ

Tài liệu được ngỏ cùng “các thượng hội đồng và hội đồng các thượng phụ Các Giáo Hội Công Giáo Đông Phương Tự Trị, các hội đồng giám mục, các thánh bộ của Giáo Triều Rôma và Hiệp Hội Các Bề Trên Cả”. Nó kết thúc với một bảng câu hỏi mà các câu trả lời cho chúng sẽ tạo thành căn bản cho *Instrumentum laboris*, tức Tài Liệu Làm Việc của Thượng Hội Đồng.

Phần giới thiệu của tài liệu nói rằng bản văn này “không bao gồm hết mọi điều, nhưng được dùng như một hướng dẫn để khuyến khích việc thảo luận thêm, mà hoa trái của cuộc thảo luận thêm này chỉ có thể có vào lúc kết thúc Thượng Hội Đồng”.

Sau đây là Tài Liệu Chuẩn Bị Thượng Hội Đồng Giám Mục lần thứ 15:

Tài Liệu Chuẩn Bị Thượng Hội Đồng Giám Mục lần thứ 15: "Người Trẻ, Đức Tin, và Sự Biện Phân Ôn Gọi"

Dẫn Nhập

"Thầy nói với các con những điều này, để niềm vui của Thầy hiện diện trong các con, và niềm vui của các con được trọn vẹn" (Ga 15:11). Đây là kế hoạch của Thiên Chúa dành cho mọi người nam và nữ ở mọi thời đại, trong đó, có mọi người nam nữ trẻ tuổi của thiên niên kỷ thứ ba, không trừ ai.

Loan báo niềm vui của Tin Mừng là sứ mệnh được Chúa ủy thác cho Giáo Hội của Người. Thượng Hội Đồng về Tân Phúc Âm Hóa và Tông Huấn *Evangelii Gaudium* bàn đến việc làm cách nào để hoàn thành sứ mệnh này trong thế giới ngày nay. Hai Thượng Hội Đồng Giám Mục về Gia Đình và Tông Huấn Hậu Thượng Hội Đồng *Amoris Laetitia*, trái lại, được dành riêng cho việc giúp các gia đình tìm được niềm vui này.

Để phù hợp với sứ mệnh này và để giới thiệu một phương thức mới thông qua một Thượng Hội Đồng với chủ đề: "Người trẻ, Đức Tin và Biện Phân Ôn Gọi", Giáo Hội quyết định tự kiểm tra mình về việc làm thế nào có thể dẫn dắt các người trẻ nhận ra và chấp nhận lời mời gọi sống và yêu thương viên mãn, và yêu cầu họ giúp Giáo Hội nhận diện các cách thế hữu hiệu để loan báo Tin Mừng ngày hôm nay.

Bằng cách lắng nghe những người trẻ tuổi, Giáo Hội sẽ một lần nữa nghe Chúa nói trong thế giới ngày nay. Như trong thời Samuel (xem 1 Sm 3: 1-21) và Giêrêmia (Gr 1: 4-10), những người trẻ tuổi biết phải làm thế nào để biện phân các dấu chỉ thời đại của chúng ta, do Chúa Thánh Thần chỉ dạy. Lắng nghe các nguyện vọng của họ, Giáo Hội có thể thoáng nhìn thấy thế giới đang đứng ở phía trước và các nẻo đường mà Giáo Hội vốn được kêu gọi bước theo.

Đối với mỗi người, ơn gọi tình yêu có hình thức cụ thể trong cuộc sống hàng ngày, thông qua một loạt các lựa chọn, được phát biểu trong các bậc sống (hôn nhân, thừa tác vụ thụ phong, đời sống thánh hiến vv), trong ngành nghề, trong các hình thức cam kết xã hội và dân sự, trong lối sống, trong việc quản lý thời gian và tiền bạc, vv. Bất kể các lựa chọn này được cố ý đưa ra hoặc chỉ được chấp nhận, một cách hữu thức hay vô thức, không ai không phải thực

hiện các lựa chọn này. Mục đích của việc biện phân ơn gọi là để tìm ra cách làm thế nào để biến đổi các lựa chọn này, dưới ánh sáng đức tin, thành những bước tiến đi vào sự viên mãn của niềm vui mà mọi người đều được mời gọi bước vào.

Giáo Hội biết nền tảng của "sức mạnh và nét đẹp của những người trẻ tuổi, [tức là] khả năng hân hoan lúc khởi đầu một nhiệm vụ, khả năng tự hiến mình hoàn toàn mà không cần tháo lui, khả năng tự đứng lên và bắt đầu lại cuộc tìm kiếm các chinh phục mới của mình" (Thông điệp của Vatican II gửi Người Trẻ, ngày 8 tháng 12 năm 1965). Kho tàng phong phú trong truyền thống tâm linh của Giáo Hội cung cấp nhiều nguồn tài nguyên để hướng dẫn ta đào tạo lương tâm và sự tự do đích thực.

Ý thức được điều trên, Tài Liệu Chuẩn Bị này khởi đầu giai đoạn tham khảo toàn bộ dân Chúa của Thượng Hội Đồng. Ngỏ cùng các thượng hội đồng và các hội đồng thượng phụ của các Giáo Hội Công Giáo tự trị Phương Đông, các hội đồng giám mục, các thánh bộ của Giáo Triều Rôma và Liên Hiệp các Bề Trên Tổng Quyền, Tài Liệu này kết thúc bằng một loạt câu hỏi.

Việc tham khảo cũng sẽ bao gồm mọi người trẻ qua một trang mạng với các câu hỏi về các mong đợi của họ và cuộc đời của họ. Các câu trả lời cho cả hai loạt câu hỏi này sẽ là cơ sở để soạn thảo "tài liệu làm việc" hay *Instrumentum laboris*, dùng làm điểm tham chiếu trong cuộc thảo luận của các nghị phụ Thượng Hội Đồng.

Tài Liệu Chuẩn Bị này đề nghị một sự suy tư gồm ba bước, khởi đầu là việc phác họa có tính tổng lược một số năng động tính xã hội và văn hóa trong đó, người trẻ lớn lên và đưa ra các quyết định và đề nghị rằng các quyết định này được đọc dưới ánh sáng đức tin. Sau đó, Tài Liệu lần giở lại các bước căn bản của diễn trình biện phân, mà Giáo Hội cảm thấy như là phương tiện nền tảng mà mình có thể cung hiến để người trẻ có thể khám phá ra ơn gọi của họ, dưới ánh sáng đức tin. Sau cùng, Tài Liệu bàn đến các điểm chủ yếu trong chương trình mục vụ về ơn gọi dành cho giới trẻ. Như thế, Tài Liệu không bao trùm mọi vấn đề, nhưng phục vụ như một loại hướng dẫn để khuyến khích cuộc thảo luận xa hơn nữa, một cuộc thảo luận mà các hoa trái chỉ có thể có kết thúc Thượng Hội Đồng.

Theo chân Người Môn Đệ Yêu Dấu

Hình ảnh Tin Mừng về Thánh Gioan Tông Đồ có thể dùng làm nguồn cảm hứng ở ngay lúc bắt đầu diễn trình này. Trong cách đọc Tin Mừng thứ tư của truyền thống, thánh nhân vừa là một điển hình về một người trẻ quyết định bước chân theo Chúa Giêsu vừa là "người môn đệ Chúa Giêsu yêu mến" (Ga 13:23, 19:26; 21: 7).

"... và thấy Chúa Giêsu đi ngang qua, ông lên tiếng nói: 'Đây là Chiên Thiên Chúa!'. Hai môn đệ nghe ông nói, liền đi theo Chúa Giêsu. Chúa Giêsu quay lại, thấy các ông đi theo mình, thì hỏi: 'Các anh tìm gì thế?' Họ đáp: 'Thưa Rápbi (nghĩa là thưa Thầy), Thầy ở đâu?' Người bảo họ: 'Đến mà xem'. Họ đã đến xem chỗ Người ở, và ở lại với Người ngày hôm ấy. Lúc đó vào khoảng giờ thứ mười. Ông Anrê, anh ông Simôn Phêrô, là một trong hai người đã nghe ông Gioan nói và đi theo Chúa Giêsu. Trước hết, ông gặp em mình là ông Simôn và nói: 'Chúng tôi đã gặp Đấng Mêsia' (nghĩa là Đấng Kitô). Rồi ông dẫn em mình đến gặp Chúa Giêsu. Chúa Giêsu nhìn ông S-môn và nói: 'Anh là Simôn, con ông Gioan, anh sẽ được gọi là Kêpha' (tức là Phêrô) (Ga 1: 36-42)".

Trong khi đi tìm ý nghĩa cho đời sống của các ngài, hai môn đệ của Gioan Tẩy Giả nghe

Chúa Giêsu hỏi một câu hỏi thấu suốt: "Anh tìm điều gì?" Khi nghe câu trả lời của họ, "Thưa Rápbi (có nghĩa là Thưa Thầy), Thầy ở đâu?", Chúa đáp bằng một lời mời: "Hãy đến mà xem" (Ga 1: 38-39). Đồng thời, Chúa Giêsu mời họ xuống thuyền làm một cuộc hành trình nội tâm và sẵn sàng tiến bước một cách thực tế, mà không thực sự biết nó sẽ dẫn họ tới đâu'. Đây sẽ là một cuộc gặp gỡ đáng nhớ, đến độ họ nhớ cả thời gian chính xác trong ngày (xem Ga 1:39).

Nhờ lòng dũng cảm đến xem của họ, các môn đệ cảm nghiệm được tình bạn lâu dài của Chúa Kitô và có thể sống mỗi ngày với Người. Họ sẽ suy nghĩ các lời Người nói và được chúng linh hứng; và sẽ được các hành động của Người ảnh hưởng và đánh động sâu sắc. Cách riêng, Thánh Gioan sẽ được kêu gọi làm chứng cho sự thương khó và sự phục sinh của Thầy mình. Ở Bữa Tiệc Ly (x Ga 13,21-29), bản chất thân thiết trong mối quan hệ của ngài với Chúa Giêsu sẽ dẫn ngài tới chỗ tựa đầu vào ngực Chúa Giêsu và tin thác mọi lời Chúa nói. Khi theo Thánh Phêrô đến nhà thầy cả thượng phẩm, Thánh Gioan sẽ trực diện với đêm đau khổ và cô đơn (xem Ga 18: 13-27). Dưới chân Thánh Giá, ngài sẽ chịu đựng nỗi sầu muộn sâu sắc của Mẹ Chúa, đáng đã được ủy thác cho ngài, trong khi ngài chấp nhận trách nhiệm chăm sóc Mẹ (x Ga 19: 25-27). Vào buổi sáng Phục Sinh, ngài sẽ cùng Thánh Phêrô chia sẻ cuộc chạy bộ như điên cuồng nhưng đầy hy vọng tới ngôi mộ trống (Ga 20: 1-10). Cuối cùng, trong mẻ cá lạ lùng ở Biển Galilê (Ga 21: 1-14), ngài sẽ nhận ra Chúa Phục Sinh và sẽ làm chứng trước toàn bộ cộng đồng.

Điển hình của Thánh Gioan có thể giúp ta hiểu điều này: cảm nghiệm ơn gọi là một diễn trình tiệm tiến của việc biện phân nội tâm và của việc lớn mạnh trong đức tin, một diễn trình sẽ dẫn đến việc ta khám phá ra sự viên mãn của niềm vui sống và của tình yêu, của việc tự hiến và dự phần vào việc công bố Tin Mừng.

Chương I: Người Trẻ trong Thế Giới Ngày Nay

Chương này không phải là một phân tích toàn diện về xã hội hay thế giới của người trẻ, nhưng là các kết quả nghiên cứu trong lãnh vực xã hội rất hữu ích để bàn về vấn đề biện phân ơn gọi, "để nhìn sâu và nêu lên một nền tảng cụ thể cho đường hướng đạo đức và tinh thần" (*Laudato si*, 15).

Ở bình diện hoàn cầu, việc tiếp cận đề tài này đòi phải có sự thích nghi đối với các hoàn cảnh cụ thể của mỗi vùng. Xét theo các xu hướng hoàn cầu, các khác biệt giữa các khu vực khác nhau của hành tinh là điều quan trọng. Bằng nhiều cách, ta có thể hợp tình hợp lý mà nói rằng: khi nói đến người trẻ, có rất nhiều thế giới khác nhau, chứ không phải chỉ có một. Trong số các thế giới này, một số đáng chú ý một cách đặc biệt. Thế giới đầu tiên là kết quả của khoa nhân khẩu học, nó tách biệt các nước có sinh xuất cao, nơi người trẻ chiếm một tỷ lệ dân số đáng kể và ngày càng gia tăng, với các nước đang giảm dần dân số. Sự khác biệt thứ hai dựa trên lịch sử, nó phân biệt các nước và các lục địa thuộc truyền thống và văn hóa Kitô giáo cổ xưa, vốn không nên bị mất đi, với các nước và lục địa có nền văn hóa, ngược lại, được đánh dấu bởi các truyền thống tôn giáo khác, trong đó, Kitô giáo là thiểu số và đôi khi chỉ mới hiện diện gần đây thôi. Cuối cùng, không thể làm ngơ là những khác biệt phát sinh tùy theo phái tính, nam và nữ. Một đảng, phái tính xác định ra các cách nhìn thực tại khác nhau, đảng khác, phái tính là căn bản của nhiều hình thức thống trị, loại trừ và phân biệt đối xử khác nhau, những điều mà mọi xã hội cần phải khắc phục.

Trong các trang kế tiếp, chữ "tuổi trẻ" có ý nói đến những người trong hạn tuổi khoảng từ 16 đến 29, nhưng nên lưu ý rằng chữ này cần được thích nghi đối với các hoàn cảnh địa phương.

Dù sao, nên nhớ rằng chữ “tuổi trẻ”, ngoài việc chỉ một lớp người, còn là một giai đoạn của đời sống mà mỗi thế hệ hiểu một cách không như nhau và rất độc đáo.

1. Một thế giới đang thay đổi nhanh chóng

Một diễn trình thay đổi và biến đổi nhanh chóng là đặc điểm chính của các xã hội và nền văn hóa đương đại (xem *Laudato si*, 18). Bản chất và nhịp độ phức tạp cao độ của diễn trình này đang tạo ra một tình thế lưu chuyển (fluidity) và bất trắc chưa từng có bao giờ. Không dám đánh giá một cách tiên thiên xem tình trạng sự việc này là một vấn đề hay là một cơ hội, nó vẫn đòi hỏi ta phải hoàn toàn lưu ý tới sự việc và thủ đắc khả năng thiết lập kế hoạch lâu dài, đồng thời, để ý tới độ bền lâu và các hậu quả mà các lựa chọn ngày hôm nay có thể có đối với tương lai.

Việc gia tăng bất trắc sẽ mang lại một tình trạng dễ bị tổn thương, nghĩa là, một tổng hợp của bất ổn xã hội và khó khăn kinh tế cũng như sự bất an trong đời sống của một số đông dân chúng. Về công ăn việc làm, tình thế này khiến ta nghĩ đến nạn thất nghiệp, một sự gia tăng về tính linh động trong thị trường lao động và bóc lột, nhất là các vị thành niên, hay hàng loạt các nguyên nhân dân sự, kinh tế và xã hội, kể cả các nguyên nhân môi trường, từng tạo ra việc gia tăng ồ ạt số người tị nạn và người di cư. So với một số ít người có đặc quyền, những người đã lợi dụng được các cơ hội do diễn trình hoàn cầu hóa kinh tế mang lại, nhiều người đang phải sống trong một tình trạng bấp bênh và không an toàn, một tình trạng tác động đến dòng đời và các lựa chọn trong đời sống của họ.

Về phương diện hoàn cầu, thế giới đương đại được đánh dấu bằng một nền văn hóa đặt căn bản trên "khoa học", thường bị thống trị bởi kỹ thuật và man rợ các khả thể được khoa học hứa hẹn, trong đó "nỗi buồn và sự cô đơn rõ ràng đang gia tăng, cả trong số những người trẻ" (*Misericordia et misera*, 3). Như đã dạy trong Thông điệp *Laudato si*, sự đan kết qua lại của tiêu chuẩn kỹ trị (technocratic) và việc điên cuồng tìm kiếm lợi nhuận ngắn hạn là cơ sở tạo nên nền văn hóa "vứt bỏ", từng loại trừ hàng triệu người, kể cả nhiều người trẻ, và dẫn đến sự bóc lột bừa bãi các tài nguyên thiên nhiên và suy thoái môi trường, đe dọa tương lai các thế hệ sắp đến (xem 20-22).

Ta không nên bỏ qua điều này: nhiều xã hội đang ngày càng đa văn hóa và đa tôn giáo nhiều hơn. Một cách đặc biệt, sự hiện diện của các truyền thống tôn giáo khác nhau đang là một thách thức và là một cơ hội. Tình thế này có thể dẫn đến sự bất trắc và cơn cám dỗ duy tương đối, nhưng, đồng thời, cũng có thể gia tăng nhiều khả thể cho cuộc đối thoại hữu hiệu và làm phong phú lẫn nhau. Từ vọng nhìn đức tin, tình thế này được coi là dấu chỉ thời đại ta, đòi ta phải lắng nghe, tôn trọng và đối thoại với nhau nhiều hơn.

2. Các thế hệ mới

Thế hệ người trẻ ngày nay đang sống trong một thế giới khác với thế giới của các phụ huynh và các nhà giáo dục của họ. Các thay đổi kinh tế và xã hội tác động tới toàn bộ các nghĩa vụ và cơ hội. Các khát vọng, nhu cầu, cảm xúc và cách thức liên hệ với người khác của người trẻ cũng đã thay đổi. Hơn nữa, từ một quan điểm nào đó, vì hiện tượng hoàn cầu hóa, người trẻ có xu hướng đồng nhất hơn ở khắp nơi trên thế giới. Tuy nhiên, họ vẫn tiếp tục ở lại trong môi trường địa phương của họ và các khung cảnh văn hóa và định chế độc đáo của họ, là những thứ tạo nhiều ảnh hưởng đối với diễn trình xã hội hoá và hình thành bản sắc bản thân.

Thách thức của chủ nghĩa đa văn hóa có mặt một cách đặc biệt trong thế giới người trẻ; thì

dụ, với các đặc tính của "thế hệ thứ hai" (tức là, những người trẻ lớn lên trong một xã hội và một nền văn hóa khác với xã hội và nền văn hóa của cha mẹ họ, do hậu quả của việc di cư), hoặc, theo một nghĩa nào đó, con cái của những cha mẹ lấy nhau "hỗn hợp" (giữa các sắc tộc, văn hóa và / hoặc tôn giáo khác nhau).

Tại nhiều nơi trên thế giới, người trẻ đang gặp những khó khăn đặc biệt khiến họ khó thực hiện các lựa chọn thực sự trong đời họ, vì họ không có cả khả thể tối thiểu để thể hiện quyền tự do. Tình huống này bao gồm những người trẻ đang phải trải qua cảnh nghèo đói và bị loại trừ; Những người lớn lên mà không có cha mẹ hoặc gia đình, hoặc không thể đến trường; các trẻ em và thiếu niên nam nữ đang phải sống trên các đường phố ở nhiều vùng ngoại ô; những người trẻ thất nghiệp, tị nạn và di cư; những người là nạn nhân của bóc lột, của buôn bán người và chế độ nô lệ; các trẻ em và thanh thiếu niên bị cưỡng bức tuyển dụng vào các băng đảng tội phạm hoặc du kích chiến đấu; và các cô dâu con nít hay các cô gái buộc phải kết hôn ngược với ý chí các em. Quá nhiều người trên thế giới đang trực tiếp chuyển từ tuổi thơ qua tuổi trưởng thành và gánh nặng trách nhiệm mà các em không thể chọn lựa. Đôi khi các trẻ nữ, các bé gái và thiếu nữ phải đối đầu với những khó khăn lớn lao hơn các đồng trang đồng lứa của các em.

Các cuộc nghiên cứu ở cấp quốc tế có thể giúp nhận diện một số đặc tính đặc trưng của người trẻ trong thời đại chúng ta.

Thuộc về và tham gia

Người trẻ không tự coi bản thân họ như một giai cấp xã hội thua thiệt hoặc một nhóm xã hội được bảo vệ hoặc, do đó, là người thụ động tiếp nhận các chương trình hay chính sách mục vụ. Nhiều người muốn được tham gia tích cực vào diễn trình thay đổi đang diễn ra vào lúc này, như đã được xác nhận bởi kinh nghiệm tham dự và canh tân ở cấp cơ sở, là những kinh nghiệm coi người trẻ như những người quan trọng, có khả năng lãnh đạo cùng với nhiều người khác.

Người trẻ, một mặt, chứng tỏ một sự sẵn lòng và sẵn sàng tham gia và dấn thân vào các sinh hoạt cụ thể, trong đó, việc đóng góp bản thân của mỗi người có thể là một cơ hội để thừa nhận bản sắc của một người. Mặt khác, họ lại chứng tỏ một sự bất khoan dung ở những nơi họ cảm thấy điều sau, bất kể là đúng hay sai: họ thiếu cơ hội để tham gia hoặc nhận được sự khuyến khích. Điều này có thể dẫn đến sự nhụt nhục hoặc ý chí mệt mỏi đến không còn mong ước, mơ mộng và lên kế hoạch như đã thấy trong sự phổ biến của hiện tượng NEET ("không giáo dục, không việc làm, không đào tạo", tức là, người trẻ không tham gia vào bất cứ sinh hoạt học hỏi nào hoặc làm việc nào hay học nghề nào). Ngoài các kinh nghiệm cảm thức được ý nghĩa, mối liên hệ và các giá trị được hình thành ngay cả trước lúc bắt đầu bước vào tuổi trẻ, sự khác biệt giữa những người trẻ thụ động và nản chí và những người dám làm và tràn đầy năng lực là kết quả từ các cơ hội được cụ thể dành cho mỗi người trong bối cảnh xã hội và gia đình, nơi họ lớn lên. Sự thiếu tự tin ở bản thân và ở các khả năng của họ có thể tự biểu lộ không những ở tính thụ động, mà còn ở việc quá quan tâm tới hình ảnh về mình và qua việc phục tùng các một nhất thời.

Các điểm tham khảo bản thân và định chế

Các cuộc tìm tòi nghiên cứu khác nhau cho thấy: người trẻ cần có những người để tham khảo; những người này phải là những người gần gũi, đáng tin, nhất quán và trung thực, song song với những nơi và những dịp để thử nghiệm khả năng tương giao của họ với người khác (cả

người lớn và những người cùng trang lứa) và xử lý các cảm giác và cảm xúc của họ. Người trẻ tìm người để tham khảo, những ai có khả năng biết bày tỏ lòng tương cảm (empathy) và cung ứng cho họ sự hỗ trợ, khuyến khích và giúp đỡ để họ nhận ra các giới hạn của họ, nhưng không làm họ cảm thấy như đang bị kết án.

Theo tầm nhìn này, vai trò của cha mẹ và gia đình là rất quan trọng nhưng đôi khi cũng có vấn đề. Các thế hệ lớn tuổi thường có xu hướng đánh giá thấp tiềm năng của người trẻ. Các ngài hay nhấn mạnh các điểm yếu của họ và ít khi hiểu được nhu cầu của những ai còn rất trẻ. Phụ huynh và các nhà giáo dục người lớn cũng có thể ý thức được các sai lầm của chính các ngài và biết những gì họ không muốn người trẻ làm. Tuy nhiên, đôi khi các ngài không có ý tưởng rõ ràng về việc làm cách nào giúp người trẻ chú tâm vào tương lai. Về vấn đề này, hai phản ứng thông thường nhất là thích không nói bất cứ điều gì nhưng lại áp đặt các lựa chọn riêng của mình. Các cha mẹ thiếu hoặc quá bảo vệ làm cho con cái họ ít được chuẩn bị hơn trong việc đương đầu với cuộc sống và có xu hướng đánh giá thấp các rủi ro liên hệ hoặc bị ám ảnh bởi nỗi sợ mắc sai lầm.

Tuy thế, các người trẻ tuổi không tìm kiếm người lớn mà thôi làm người để tham khảo; họ rất muốn chọn người cùng trang lứa làm người để tham khảo nữa. Thành thử, họ cần có cơ hội để được tự do tương tác với những người này, để bộc lộ cảm giác và cảm xúc, để học hỏi một cách xuề xòa và thử nghiệm các vai trò và khả năng của họ mà không phải căng thẳng và lo lắng.

Do bản chất vốn thận trọng đối với những ai đang ở bên ngoài vòng liên hệ bản thân của họ, nên đôi khi người trẻ nuôi dưỡng sự bất cân, thờ ơ hay tức giận đối với các định chế. Thái độ này không chỉ có đối với xã hội mà thôi, mà càng ngày nó càng ảnh hưởng đến các định chế giáo dục và cả Giáo Hội như một định chế nữa. Họ muốn Giáo Hội gần gũi hơn với mọi người và chú ý nhiều hơn đến các vấn đề xã hội, nhưng họ nhận ra rằng điều này sẽ không xảy ra ngay tức khắc.

Tất cả những điều trên diễn ra trong một bối cảnh trong đó việc thuộc về một hệ phái và việc thực hành tôn giáo ngày càng là các đặc điểm của một thiểu số và trong đó, người trẻ không "chống đối" công khai, nhưng học cách sống "không cần" Đấng Thiên Chúa do Tin Mừng trình bày và "không cần" Giáo Hội, nếu không họ cũng dựa vào các hình thức tôn giáo và linh đạo khác, những hình thức chỉ bị định chế hóa một cách tối thiểu hay tìm chỗ nương tựa nơi các giáo phái hoặc kinh nghiệm tôn giáo có sự thống thuộc mạnh mẽ. Ở nhiều nơi, sự hiện diện của Giáo Hội đã trở nên ít phổ biến hơn và, do đó, khó gặp hơn, trong khi nền văn hóa đương thịnh đang mang theo các nhu cầu đôi khi mâu thuẫn với các giá trị của Tin Mừng, bất kể đó là các yếu tố thuộc truyền thống của họ hoặc là sự biến cách của địa phương đối với việc hoàn cầu hóa, vốn mang đặc tính duy tiêu thụ và quá nhấn mạnh tới cá nhân.

Hướng tới một Thế Hệ Siêu Nối Kết (Hyper-Connected)

Ngày nay, thế hệ trẻ hơn có đặc điểm là liên hệ nhiều với các kỹ thuật truyền thông hiện đại và điều thường được gọi là "thế giới ảo", nhưng có tác dụng rất thực tế. "Thế giới ảo" giúp ta lui tới một loạt cơ may mà các thế hệ trước chưa bao giờ được hưởng, nhưng không phải là không có rủi ro. Tuy nhiên, điều rất quan trọng là chú tâm vào vấn đề: việc cảm nghiệm các mối liên hệ do kỹ thuật làm trung gian sẽ cấu trúc hóa quan niệm của ta về thế giới, về thực tại và về các mối liên hệ liên ngã ra sao. Dựa trên cơ sở này, Giáo Hội được yêu cầu đánh giá sinh hoạt mục vụ của mình, một việc cần để phát triển một nền văn hóa thích đáng.

3. Người Trẻ và Các Chọn Lựa

Trong tính lưu chuyển (fluidity) và bất an đã phác họa trên đây, việc bước sang tuổi trưởng thành và việc xây dựng bản sắc cá nhân ngày càng đòi phải có một "diễn trình hành động có suy nghĩ". Mọi người buộc phải tái định hướng hành trình đời mình và liên tục tái sở hữu các chọn lựa của mình. Hơn nữa, cùng với sự phổ biến của nền văn hóa phương Tây, đang xuất hiện một quan niệm coi tự do như khả thể được bước vào các cơ hội luôn mới mẻ. Người trẻ từ khước tiếp tục cuộc hành trình đời sống bản thân, nếu điều này có nghĩa phải từ bỏ những nẻo đường khác trong tương lai: "Hôm nay tôi chọn nẻo đường này, ngày mai chúng ta sẽ tính". Trong các liên hệ tình cảm cũng như trong thế giới việc làm, chân trời gồm các chọn lựa luôn luôn có thể đảo ngược chứ không hẳn là những chọn lựa dứt khoát.

Trong bối cảnh trên, các phương thức cũ không còn hữu hiệu và kinh nghiệm do các thế hệ trước truyền lại nhanh chóng trở thành lỗi thời. Các cơ hội có giá trị và các rủi ro hấp dẫn được đan kết với nhau trong một phức hợp không dễ gì gỡ nổi, do đó đòi phải có các phương tiện văn hóa, xã hội và tâm linh thích đáng, để diễn trình ra quyết định không bị trì hoãn và kết cục, có lẽ vì sợ mắc sai lầm, phải thay đổi thay vì hướng dẫn nó. Nói theo Đức Giáo Hoàng Phanxicô, "Làm thế nào chúng ta có thể làm sống dậy sự cao cả và sự can đảm của các chọn lựa toàn diện, của các thúc đẩy con tim ngõ hầu đối đầu với các thách đố của học tập và tình cảm?". Câu tôi hay sử dụng là: Hãy chấp nhận rủi ro! Hãy chấp nhận rủi ro. Ai không chấp nhận rủi ro là người không tiến bước. 'Nhưng nếu tôi lầm lỡ thì sao?'. Ngợi khen Chúa! Các con sẽ mắc nhiều lầm lỗi hơn nếu các con cứ đứng im đó'"(*Diễn Văn tại Villa Nazareth*, 18 tháng 6 năm, 2016).

Việc tìm kiếm những cách thức để làm sống dậy lòng dũng cảm và các thúc đẩy của con tim nhất thiết phải lưu ý tới điều này: con người của Chúa Giêsu và Tin Mừng được Người công bố tiếp tục lỗi cuốn nhiều người trẻ.

Khả năng chọn lựa của người trẻ bị cản trở bởi các khó khăn liên quan đến hoàn cảnh bấp bênh, tức cuộc phấn đấu kiếm việc làm của họ hoặc việc họ khôn khéo không có cơ hội để làm việc; bởi các trở ngại trong việc họ khó đạt được sự độc lập về kinh tế; và bởi việc họ không có khả năng tiếp tục trong một nghề nghiệp nhất định. Nói chung, các trở ngại này còn khó khăn hơn nữa khiến các phụ nữ trẻ khó có thể vượt qua.

Các khó khăn về kinh tế và xã hội của các gia đình, cách người trẻ chấp nhận một số đặc điểm của nền văn hóa đương đại, và tác động của kỹ thuật mới đòi phải có một khả năng lớn để có thể đáp ứng thách đố giáo dục người trẻ, theo nghĩa rộng rãi nhất. Đây là điểm khẩn cấp về giáo dục đã được Đức Giáo Hoàng Bênêđictô XVI nhấn mạnh trong Thư của ngài gửi Thành Phố và Giáo Phận Rôma về Tính Cấp Thiết của Việc Giáo Dục Thanh Thiếu Niên (21 tháng Giêng, 2008). Ở bình diện hoàn cầu, các bất bình đẳng giữa các nước cần được lưu ý cũng như ảnh hưởng của họ về các cơ hội dành cho giới trẻ trong việc cổ vũ chính sách bao gồm (inclusion) nơi các xã hội khác nhau. Đáng khác, các nhân tố văn hóa và tôn giáo có thể dẫn đến sự loại trừ, thí dụ, qua tình thế bất bình đẳng phái tính hoặc kỳ thị đối với các nhóm thiểu số sắc tộc hay tôn giáo, khiến phần lớn người trẻ có tinh thần tháo vát phải tìm giải pháp di cư.

Tình huống trên khiến việc cổ vũ các kỹ năng cá nhân bằng cách đặt họ vào việc phục vụ kế hoạch vững chắc nhằm sự phát triển chung trở nên khó khăn. Người trẻ biết đánh giá cao quyết định làm việc chung với nhau trong các dự án có thực chất, những dự án có thể đo lường khả năng tạo thành quả của họ, quyết định thi hành tài lãnh đạo nhằm cải thiện môi

trường nơi họ sống, và quyết định tìm kiếm cơ hội để thu lượm và mài dũa, một cách thực tế, các kỹ năng hữu dụng đối với đời sống và việc làm.

Việc đổi mới xã hội nói lên thái độ dân thân tích cực nhằm đảo ngược tình thế của các thể hệ mới, biến đổi những người thua cuộc chuyên tìm cách được che chở khỏi rủi ro của việc thay đổi thành các tác nhân của sự thay đổi để tạo ra các cơ hội mới. Điều có ý nghĩa là: người trẻ, những người thường tự ý thu mình vào khuôn thước thụ động và thiếu kinh nghiệm, đang đề xuất và thực hành nhiều giải pháp cho thấy thế giới hay Giáo Hội có thể sẽ ra sao. Nếu xã hội hoặc cộng đồng Kitô hữu, một lần nữa, muốn làm một điều gì đó mới, họ phải dành chỗ để những người mới hành động. Nói cách khác, thiết kế các thay đổi phù hợp với nguyên tắc phát triển bền vững đòi phải giúp các thế hệ mới biết trải nghiệm một mô hình phát triển mới. Đây là điều gây nhiều vấn đề cho các quốc gia và các định chế nơi tuổi của những người chiếm giữ các chức vụ có trách nhiệm phải cao và làm chậm nhịp độ thay đổi thế hệ.

Chương II: Đức Tin, Biện Phân, Ôn Gọi

Trong mọi giai đoạn của Thượng Hội Đồng này, Giáo Hội, một lần nữa, muốn tuyên bố mong muốn được gặp gỡ, đồng hành và chăm sóc mọi người trẻ, không trừ ai. Giáo Hội không thể, và cũng không muốn, bỏ mặc họ cho sự cô đơn và loại trừ mà thế giới bắt họ phải giáp mặt. Việc đời sống của người trẻ có thể là một trải nghiệm tốt; việc họ để mình đánh mất bản thân trong bạo lực hoặc chết chóc; và việc sự thất vọng không giam hãm họ và tha hóa họ, tất cả những điều này đều là mối quan tâm lớn lao đối với người từng tiếp nhận sự sống, được rửa tội trong đức tin và nhận thức rằng đó là những hồng ân tuyệt vời.

Vì những hồng phúc trên, việc được sinh ra đã mở lòng một con người đón nhận lời hứa được sống trọn vẹn và việc được chấp nhận và được chăm sóc là một trải nghiệm nền tảng; trải nghiệm này đặt trong trái tim mỗi con người không những niềm tin không bị bỏ rơi cho cảnh thiếu vắng cảm thức ý nghĩa hoặc tối tăm chết chóc, nhưng còn là niềm hy vọng có thể nói lên tính cá thể của mình trong cuộc hành trình tiến tới sự viên mãn của cuộc sống.

Sự khôn ngoan của Giáo Hội Đông Phương có thể giúp ta nhìn thấy niềm tin trên được đặt căn bản trên loại suy "ba sinh" như thế nào: sinh tự nhiên, nghĩa là, được sinh ra là nam hay nữ trong một thế giới biết chào đón và hỗ trợ sự sống; sinh trong phép rửa "khi một ai đó trở thành con cái Thiên Chúa nhờ ân sủng"; và rồi sinh ra lần thứ ba, nghĩa là, "từ cuộc sống thân xác ở đời này bước qua cuộc sống thiêng liêng ở đời sau", một cuộc sống dẫn con người đến chỗ thực thi đầy đủ sự tự do của mình (xem *Diễn Từ của Philoxenus thành Mabbug*, một vị giám mục Syria thế kỷ thứ năm, 9).

Hiển tặng người khác các hồng ơn mình đã nhận có nghĩa là đồng hành với họ và đi bên cạnh họ trong cuộc hành trình này, lúc họ đối phó với các yếu kém và khó khăn trong đời họ, và đặc biệt là hỗ trợ họ trong việc thực thi quyền tự do vẫn đang được hình thành nơi họ. Thành thử, Giáo Hội, bắt đầu với các mục tử của mình, được kêu gọi tự xét chính mình và tái khám phá ra ơn gọi chăm sóc người khác theo cách thức được Đức Thánh Cha Phanxicô khuyến cáo ngay ở lúc khởi đầu triều đại giáo hoàng của ngài: "... việc chăm sóc [và] bảo vệ đòi phải có lòng tốt; [hai việc này] đòi một sự dịu dàng nào đó. Trong các Tin Mừng, Thánh Giuse xuất hiện như một người đàn ông mạnh mẽ và can đảm, một người đàn ông lao động, ấy thế nhưng trong trái tim của ngài, chúng ta thấy sự dịu dàng vĩ đại, một sự dịu dàng không phải là nhân đức của người yếu đuối nhưng đúng hơn là dấu hiệu của sức mạnh tinh thần và khả năng biết quan tâm, biết cảm thương, biết thực sự cởi mở đối người khác, biết yêu thương" (*Bài Giảng lúc Bắt Đầu Thừa Tác Vụ Phêrô của Giám Mục Roma*, ngày 19 tháng 3 năm

2013).

Bây giờ, từ quan điểm này, một số ý tưởng sẽ được trình bày liên quan tới việc đồng hành với người trẻ, bắt đầu với đức tin và lắng nghe truyền thống của Giáo Hội, với mục đích rõ ràng là hỗ trợ họ trong việc họ biện phân ơn gọi và thực hiện các chọn lựa căn bản trong cuộc sống của họ, khởi đầu bằng nhận thức rằng một số các chọn lựa này có tính vĩnh viễn.

1. Đức Tin và Ôn Gọi

Tin là nhìn sự vật như Chúa Giêsu nhìn (xem *Lumen fidei*, 18). Tin là nguồn giúp ta biện phân ơn gọi, vì tin cung cấp cho ta sự biện phân ơn gọi với nội dung nền tảng, khai triển chuyên biệt, phong thái bản thân và sự phạm của nó. Việc hân hoan và sẵn lòng chấp nhận hồng phúc này đòi phải làm nó sinh hoa trái qua các chọn lựa cụ thể và nhất quán ở trong đời.

“Các con đã không chọn Thầy, nhưng Thầy chọn các con và cử nhiệm các con để các con ra đi và sinh hoa trái và hoa trái của các con sẽ còn mãi; để bất cứ điều gì các con xin cùng Chúa Cha nhân danh Thầy, Người sẽ ban cho các con. Thầy truyền cho các con điều này là các con hãy yêu thương nhau” (*Ga 15:16-17*). Nếu ơn gọi tiến tới niềm vui yêu thương là ơn gọi nền tảng mà Thiên Chúa đã đặt vào trái tim của mọi người trẻ để việc hiện hữu của mỗi người sinh hoa trái, thì đức tin vừa là một hồng phúc từ trên cao vừa là một đáp trả đối với việc cảm nhận được rằng mình là người được chọn lựa và được yêu thương.

Tin “không phải là nơi trú ẩn của người yếu bóng vía, nhưng là một điều thẳng hoa cuộc sống ta. Nó làm ta ý thức được một ơn gọi tuyệt diệu, ơn gọi yêu thương. Nó bảo đảm với ta rằng tình yêu này đáng tin cậy và đáng ôm lấy, vì nó đặt căn bản trên lòng chung thủy của Thiên Chúa; lòng chung thủy này mạnh hơn mọi yếu đuối của ta” (*Lumen fidei*, 53). Đức tin này “trở thành một ánh sáng có khả năng soi sáng mọi mối liên hệ của ta trong xã hội”, góp phần vào việc xây dựng “tình huynh đệ phổ quát” giữa mọi người nam nữ thời ta (*ibid.*, 54).

Thánh Kinh có nhiều trình thuật nói về người trẻ tiếp nhận lời mời ơn gọi và việc họ đáp trả. Dưới ánh sáng đức tin, họ dần dần ý thức được kế hoạch yêu thương sâu đậm của Thiên Chúa dành cho từng người. Đó là ý định của Thiên Chúa trong mỗi hành động của Người, từ thuở tạo ra thế giới như một nơi “tốt lành”, một nơi có khả năng đón nhận sự sống và là một nơi được thân tặng như một hồng phúc trong hệ thống liên hệ cần được tin cậy.

Tin là lắng nghe Thánh Thần và hết trí lòng đối thoại với Ngôi Lời, Đấng là Đường, là Sự Thật và là Sự Sống (xem *Ga 14:6*) và học cách tín thác vào Ngôi Lời, “hiện thân Ngôi Lời” trong các hoàn cảnh cụ thể của đời sống hàng ngày, trong các thời khắc gặp thập giá và trong các thời khắc cảm nghiệm niềm vui vì được thấy các dấu chỉ của phục sinh, hết như “vị môn đệ yêu quý” đã thấy. Mỗi cộng đồng Kitô hữu và mỗi tín hữu cá nhân cần đương đầu với thách thức này.

Nơi dành cho cuộc đối thoại trên chính là lương tâm. Như Công Đồng Vatican II từng dạy, lương tâm “là cốt lõi và cung thánh bí nhiệm của một con người. Tại đây, họ ở một mình với Thiên Chúa; tiếng nói của Người vang dội trong thẳm sâu lòng họ” (*Gaudium et spes*, 16). Lương tâm, do đó, là nơi bất khả xâm phạm trong đó lời mời gọi đầy hứa hẹn đang hiện diện. Biện phân được tiếng nói của Thánh Thần khỏi những tiếng gọi khác và quyết định phải trả lời ra sao là nhiệm vụ của mỗi người. Người khác có thể đồng hành và củng cố một người nào đó, nhưng, về phương diện này, họ không bao giờ thay thế được người này.

Đời sống và lịch sử dạy ta rằng các hữu thể nhân bản vốn không dễ dàng gì nhận ra hình thức cụ thể của niềm vui mà Thiên Chúa vốn kêu gọi mỗi người và mỗi người vốn khát mong, hướng chi là vào lúc này đang có nhiều thay đổi và đầy bất trắc. Trong những thời khác, con người từng phải đương đầu với chán chường thất vọng hay các áp lực do các gấn bó xúc cảm khác gây ra, khiến họ khó có thể tiến bước trên hành trình hoàn tất bản thân mình. Nhiều người trải nghiệm điều đó; thí dụ, chàng thanh niên quá giàu đến không thể tiếp nhận lời mời gọi của Chúa Giêsu, và vì vậy, phải bước đi rêu rĩ, thay vì được hân hoan trọn vẹn (xem *Mc* 10:17-22). Bất chấp sự kiện nó luôn cần được thanh tẩy và hoàn hảo hóa, tự do của con người không bao giờ mất khả năng nền tảng giúp nó nhận ra điều tốt và thi hành điều tốt này. “Dù có thể làm điều xấu hơn, nhưng các hữu thể nhân bản vẫn có khả năng vươn cao hơn chính mình, chọn lựa điều tốt một lần nữa, và khởi đầu lại, bất kể các điều kiện tâm trí và xã hội của họ” (*Laudato si'*, 205).

2. Ôn phúc biện phân

Đưa ra quyết định và hướng dẫn các hành động của mình trong các hoàn cảnh bất trắc và trước các sức mạnh nội tâm trái ngược nhau chính là chỗ để thực thi sự biện phân, một hạn từ cổ điển trong truyền thống Giáo Hội áp dụng vào các hoàn cảnh khác nhau. Thực vậy, một hình thức thực thi biện phân là đọc các dấu chỉ thời đại; nó sẽ dẫn ta tới việc nhận ra sự hiện diện và hành động của Thánh Thần trong lịch sử. Biện phân luân lý, ngược lại, là phân biệt điều tốt khỏi điều xấu. Hình thức biện phân khác nữa là biện phân thiêng liêng, nhằm nhận ra con cảm dỗ để bác bỏ nó và tiếp tục bước trên hành trình tiến tới sự viên mãn của đời sống. Sự nối kết giữa các ý nghĩa khác nhau của những hình thức này khá hiển nhiên, một nối kết không bao giờ có thể hoàn toàn tách rời nhau được.

Ý thức được điều trên, tập chú của Thượng Hội Đồng Giám Mục là sự biện phân ơn gọi, nghĩa là, một diễn trình qua đó, một người nào đó thực hiện các chọn lựa căn bản của họ, trong cuộc đối thoại với Chúa và lắng nghe tiếng nói của Thánh Thần, bắt đầu với sự chọn bậc sống của mình. Vấn đề vì sao một người nào đó không được phép phạm các cơ hội để tự thể hiện mình là một bộ phận gấn bó của mọi người đàn ông và đàn bà. Đối với người tín hữu, vấn đề còn trở nên mãnh liệt và sâu sắc hơn nữa, nghĩa là, một người nào đó phải sống các tin mừng của Phúc Âm và phải đáp trả lời mời gọi mà Thiên Chúa vốn ngõ cùng mọi người được Người gặp gỡ ra sao, bất kể là trong hôn nhân, trong thừa tác vụ thụ phong hay trong đời sống thánh hiến? Các tài năng của người ta có thể được đặt ở đâu để được sử dụng tốt: trong đời sống nghề nghiệp, trong việc làm thiện nguyện, trong việc phục vụ người túng thiếu hay trong việc tham dự vào sinh hoạt dân sự và chính trị?

Thánh Thần nói và hành động qua các việc xảy ra trong đời sống mỗi con người; những việc này tự chúng vốn không minh nhiên hay hàm hồ, theo nghĩa sẵn sàng đón nhận nhiều lối giải thích khác nhau. Biện phân là điều cần thiết để bộc lộ ý nghĩa của chúng và đưa ra quyết định. Ba động từ trong *Evangelii gaudium*, 51, được dùng để mô tả việc biện phân, đó là “nhận ra”, “giải thích” và “chọn lựa”, có thể giúp ta phác thảo một hành trình thích đáng cho các cá nhân hay nhóm và cộng đồng, với ý thức đầy đủ rằng trên thực tế, biên giới giữa các giai đoạn khác nhau không bao giờ được vạch rõ cả.

Nhận ra

Trước hết, “việc nhận ra” liên hệ tới những việc xảy ra trong đời, tức những người ta gặp, và những lời ta nghe hay đọc, tác động ra sao đối với đời sống nội tâm, tức “các ước muốn, tâm tư và xúc cảm” (*Amoris laetitia*, 143) và các phát biểu đa dạng của chúng: buồn sầu, âm đạm,

thỏa mãn hoàn toàn, sợ sệt, hân hoan, bình an, cảm thấy trống vắng, dịu dàng, tức giận, hy vọng, lãnh cảm... Người ta cảm thấy như bị lôi cuốn hay đẩy lui theo nhiều hướng khác nhau, mà không biết rõ phải hành động ra sao, lúc lên lúc xuống, và trong một số trường hợp, thực sự phải đấu tranh ở bên trong. “Việc nhận ra” này đòi phải để sự phong phú xúc cảm này xuất đầu lộ diện và tìm hiểu các tâm tư này một cách rõ ràng mà không phê phán chi cả. Nó cũng đòi phải nắm bắt cho được dư vị của chúng, nghĩa là, những cộng hưởng hay nghịch hưởng (consonance or dissonance) giữa điều được trải nghiệm và điều hiện diện ở thẳm sâu trái tim.

Trong giai đoạn này, Lời Thiên Chúa có tầm quan trọng rất lớn. Thực vậy, suy niệm Lời này sẽ động viên các đam mê giống như trong mọi trải nghiệm đụng đến con người bên trong của ta, nhưng đồng thời, nó cũng đem lại khả thể làm chúng xuất đầu lộ diện bằng cách tự phóng chiếu qua các biến cố được thuật lại. Giai đoạn “nhận ra” này tập chú vào khả năng lắng nghe và cảm giới của người ta, nhưng không tránh việc cố gắng giữ im lặng, cho dù khó khăn, vì đây là bước vượt qua chủ yếu trong việc phát triển bản thân, đặc biệt đối với người trẻ; họ là những người, vì nhiều sức ép lớn lao, đang trải nghiệm cường độ mãnh liệt của các ước muốn khác nhau và cũng có thể bị chúng làm cho sợ hãi, và do đó, từ bỏ cả những bước tiến lớn lao dù cảm thấy được thúc đẩy tiến bước.

Giải Thích

“Nhận ra” điều đã được trải nghiệm chưa đủ. Bước kế tiếp là “giải thích”, nói cách khác, là hiểu điều Thánh Thần mời gọi ta làm qua điều Thánh Thần đánh động trong mỗi người. Thường thường, người ta hay dừng lại để ôn lại một trải nghiệm vì nhận thấy trải nghiệm này gây “một ấn tượng sâu sắc”. Ta gặp khó khăn lớn hơn khi muốn hiểu nguồn gốc và ý nghĩa của các ước muốn và xúc cảm của ta và kiểm nghiệm xem liệu chúng có dẫn ta tới một hướng đi xây dựng hay tự rút lui vào chính ta.

Giai đoạn giải thích này hết sức nhạy cảm, đòi phải có lòng kiên nhẫn, tinh táo và một chút kiến thức nào đó. Người ta cần có khả năng biết xem xét các hiệu quả của việc điều kiện hóa về phương diện xã hội và tâm lý, là điều thậm chí đòi có sự can dự của các cơ năng trí tuệ, nhưng không rơi vào cạm bẫy xây dựng các lý thuyết trừu tượng về điều gì tốt và thứ vị cần phải làm. Ngay trong biện phân, “các thực tại cũng lớn hơn các ý tưởng” (*Evangelii gaudium*, 231). Cũng thế, “giải thích” không được quên việc đối đầu với thực tại và xem xét các khả thể có thể có đó một cách thực tiễn.

Các ước muốn “giải thích” và các chuyển động nội tâm đòi phải có sự đối đầu trung thực, dưới ánh sáng Lời Thiên Chúa, với các đòi hỏi luân lý của đời sống Kitô hữu, luôn tìm cách áp dụng các đòi hỏi này vào hoàn cảnh cụ thể đang trải nghiệm. Cố gắng này sẽ dẫn người thực hành tới chỗ không bằng lòng với thứ luận lý tối thiểu đơn thuần (bare minimum) có tính vụ pháp luật, nhưng thay vào đó, là tìm cách sử dụng được phần lớn các năng khiếu và khả thể của mình, một điều kết cục sẽ đem tới cho người trẻ một sứ điệp đầy linh hứng.

Công việc giải thích được thực hiện trong cuộc đối thoại nội tâm với Chúa, hoàn toàn có sự cam kết mọi khả năng của người ta. Tuy nhiên, trong việc lắng nghe Thánh Thần, sự hỗ trợ của một người có kinh nghiệm là một điều quý giá mà Giáo Hội có thể cung cấp, một sự hỗ trợ mà người không khoan ngoan mới nên coi thường.

Chọn Lựa

Một khi các ước muốn và xúc cảm đã được nhận ra và giải thích, thì bước kế tiếp trong việc đưa ra quyết định là thi hành tự do chân chính và trách nhiệm bản thân, một điều, lẽ dĩ nhiên, luôn liên kết với một hoàn cảnh cụ thể và do đó, có giới hạn. Việc chọn lựa lúc đó là tránh sức mạnh mù quáng của thúc đẩy, một điều mà một số chủ nghĩa duy tương đối đương thời đang rơi vào qua việc gán cho các qui phạm giam hãm con người vào một diễn trình thay đổi liên tục một tiêu chuẩn tối hậu. Đồng thời, con người cần được giải thoát khỏi việc lệ thuộc các sức mạnh ở bên ngoài mình, nghĩa là sự dị trị (heteronomy). Tất cả những điều này đòi sự nhất quán với đời sống của người ta.

Trong một thời kỳ dài của lịch sử, các quyết định căn bản ở trong đời đã không được các cá nhân liên hệ đưa ra, một tình trạng hiện vẫn còn hiện hữu tại một số nơi trên thế giới, như đã nhắc ở chương một. Việc cổ vũ các chọn lựa thực sự tự do và có trách nhiệm, hoàn toàn thoát khỏi các thực hành của quá khứ, hiện vẫn còn là phương thế chính để ta bảo toàn địa vị bất khả xâm phạm của lương tâm, chứ không có tham vọng thay thế nó (xem *Amoris laetitia*, 37).

Một quyết định nào đó cần được chứng minh bằng sự kiện để xem nó có phải là một quyết định đúng hay không. Một chọn lựa không thể bị giam hãm mãi trong nội tâm tính vì rất có thể nó cứ mãi ở thế ảo hay không thực tiễn, một nguy cơ thực sự đang gia trọng trong nền văn hóa đương đại, nhưng được mời gọi tự diễn dịch thành hành động, mặc lấy xương thịt, dấn thân vào một hành trình, chấp nhận rủi ro của một cuộc đối đầu với thực tại vốn từng gây ra các ước muốn và xúc cảm. Các ước muốn và xúc cảm khác sẽ xuất hiện ở giai đoạn này; “nhận ra” và “giải thích” chúng sẽ giúp ta khả năng xem xét liệu quyết định của ta có tốt không hay liệu có nên đánh giá lại nó không. Thành thử, “đi ra ngoài” là điều quan trọng, ngay cả khi ta sợ mình sai lầm, một điều, mà như đã thấy trên đây, có thể làm ta tê liệt.

3. Các nẻo đường dẫn tới ơn gọi và sứ mệnh

Không thể hoàn tất việc biện phân ơn gọi trong một hành vi đúng thời hạn, cho dù trong khi thuật lại việc phát triển một ơn gọi, ta có thể nhận diện các khoảnh khắc chuyên biệt hay các cuộc gặp gỡ có tính quyết định. Giống như mọi điều quan trọng khác ở trong đời, việc biện minh ơn gọi là một diễn trình lâu dài, diễn biến trong một khoảng thời gian dài, trong đó, người ta liên tục theo dõi các dấu hiệu được Chúa dùng để chỉ cho thấy và chuyên biệt hóa một ơn gọi có tính rất bản thân và độc đáo. Chúa từng yêu cầu Ápraham và Xara lia bỏ quê hương của họ, nhưng chỉ trong một diễn trình tiệm tiến, không thiếu các bước lầm lỡ; điều này đã giải thích rõ về “mảnh đất ta sẽ chỉ cho các ngươi” (Xh 12:1) mà khởi đầu nghe ra hết sức bí nhiệm. Chính Đức Maria cũng đã thực hiện bước tiến từ từ trong việc nhận thức rõ ơn gọi của ngài bằng cách ngẫm nghĩ những lời ngài được nghe và các biến cố đã xảy ra, dù ngài không hiểu lúc ban đầu (xem Lc 2:50-51).

Thời gian là điều căn bản để kiểm nghiệm tính hữu hiệu của một quyết định đã đưa ra. Như đã được dạy ở mỗi trang của Thánh Kinh, mọi ơn gọi đều hướng tới một sứ mệnh mà người ta ít khi đảm nhiệm một cách vui lòng hay phấn khích.

Chấp nhận sứ mệnh bao hàm việc sẵn lòng liệ mạng sống và bước theo con đường thập giá, theo chân Chúa Giêsu, Đấng đã cương quyết làm cuộc hành trình lên Giêrusalem (xem Lc 9:51) để hiến mạng sống của Người cho nhân loại. Chỉ bằng cách từ bỏ việc bị ám ảnh một cách vị kỷ bởi các nhu cầu của riêng mình, người ta mới trở nên cởi mở đón nhận kế hoạch của Thiên Chúa trong cuộc sống gia đình, trong thừa tác vụ thụ phong hay trong đời sống tận hiến và nghiêm túc thi hành chức nghiệp của mình cũng như thành thực tìm kiếm ích chung. Đặc biệt tại những nơi nền văn hóa mang nặng chủ nghĩa duy cá nhân, các chọn lựa cần được

khảo sát để xem liệu việc cố gắng hoàn thành bản thân có phải là kết quả của việc quá tự yêu mình hay thay vào đó là do sự sẵn lòng muốn sống đời mình phù hợp với luận lý học của việc tự hiến đầy đại lượng. Thành thử, việc giao tiếp với cảnh nghèo, tính dễ bị tổn thương và tình trạng túng thiếu là những điều rất quan trọng đối với con đường biện phân ơn gọi. Trên hết, các thành viên trong ban huấn luyện ở các chủng viện nên củng cố và cổ vũ nơi các chủng sinh sự sẵn lòng được thấm đẫm “mùi chiên”.

4 Việc đồng hành

Ba niềm tin căn bản nâng đỡ diễn trình biện phân, những niềm tin vốn ăn sâu trong kinh nghiệm của mỗi con người nhân bản, hiểu theo nghĩa đức tin và truyền thống Kitô Giáo. Niềm tin thứ nhất là: Thánh Thần Thiên Chúa làm việc trong trái tim mọi con người nam nữ qua các tâm tư và ước muốn gắn liền với các ý tưởng, hình ảnh và kế hoạch. Nhờ lắng nghe một cách thận trọng, con người có khả năng giải thích các dấu chỉ này. Niềm tin thứ hai là: trái tim con người, do các yếu đuối và tội lỗi của nó, thường bị phân chia vì bị lôi cuốn vào những tâm tư khác nhau và thậm chí trái ngược nhau. Niềm tin thứ ba là: mọi lối sống đều áp đặt một chọn lựa, vì người ta không thể vô hạn định cứ ở mãi trong trạng thái bất định được. Người ta cần phải chấp nhận các phương tiện cần thiết để nhận ra tiếng Chúa kêu gọi họ bước vào niềm vui yêu thương và quyết định đáp trả lời kêu gọi này.

Trong các phương tiện trên, truyền thống thiêng liêng của Giáo Hội nhấn mạnh tới sự quan trọng của việc đồng hành có tính bản vị. Khi đồng hành với một người khác, nghiên cứu các giáo huấn về biện phân mà thôi không đủ; người ta cần kinh nghiệm khó khăn, có tính bản thân trong việc giải thích các chuyển động của trái tim ngõ hầu nhận ra hành động của Chúa Thánh Thần; vì Người có tiếng nói có thể nói với tính độc đáo của mỗi cá nhân. Việc đồng hành có tính bản vị này đòi phải không ngừng mài dũa lại tính miễn cảm của ta đối với tiếng nói của Chúa Thánh Thần và dẫn ta tới chỗ khám phá ra tài nguyên và sự phong phú nơi cá tính cá thể của một người.

Đây là vấn đề cổ vũ mối liên hệ của một người với Thiên Chúa và giúp họ cởi bỏ những gì có thể gây trở ngại cho mối liên hệ này. Nằm ở đây là sự khác nhau giữa việc đồng hành để biện phân và sự hỗ trợ có tính tâm lý học, một điều, khi mở cửa đón nhận sự siêu việt, thường có tầm quan trọng nền tảng. Nhà tâm lý học hỗ trợ những người đang gặp khó khăn và giúp họ ý thức được các yếu điểm và tiềm năng của họ. Việc hướng dẫn tâm linh tái định hướng con người trở về với Chúa và dọn đường cho cuộc gặp gỡ với Người (xem *Ga* 3:29-30).

Như đã ghi lại trong các Tin Mừng, cuộc gặp gỡ của Chúa Giêsu với những người cùng thời với Người làm nổi bật một số yếu tố vốn là thành phần tạo nên khuôn mạo lý tưởng của một người đồng hành với người trẻ trong việc biện phân ơn gọi, nghĩa là, có cái nhìn đầy yêu thương (kêu gọi các môn đệ đầu tiên, xem *Ga* 1:35-51); có lời nói có thẩm quyền (giảng dạy tại hội đường ở Capernaum, xem *Lc* 4:32); khả năng “trở thành người lân cận” (dụ ngôn người Samaritanô Nhân Hậu, xem *Lc* 10:25-37); quyết định “bước đi bên cạnh” (hai môn đệ trên đường Emmaus, xem *Lc* 24:13-35); và làm chứng nhân chân chính, không sợ hãi đi ngược lại với các ý niệm tiên kiến (rửa chân tại Bữa Tiệc Ly, xem *Ga* 13:1-20).

Trong nhiệm vụ đồng hành với thế hệ trẻ hơn, Giáo Hội chấp nhận lời kêu gọi mình hợp tác vào niềm vui của người trẻ hơn là bị cám dỗ muốn kiểm soát đức tin của họ (xem *2Cor* 1:24). Việc phục vụ này, xét cho cùng, được xây trên việc cầu nguyện và cầu xin ơn Chúa Thánh Thần, Đấng hướng dẫn và soi sáng mỗi người và mọi người.

Chương III: Hoạt Động Mục Vụ

Làm thế nào Giáo Hội giúp người trẻ chấp nhận ơn gọi để họ bước vào niềm vui Tin Mừng, đặc biệt là trong những thời điểm bất trắc, biến động và bất ổn này?

Mục đích của chương này là chú tâm vào việc phải đáp ứng một cách sốt sắng ra sao đối với thách đố chăm sóc mục vụ và biện phân ơn gọi, trong khi lưu ý đến những người can dự vào nhiệm vụ này, những nơi việc hướng dẫn này diễn ra và các nguồn tài nguyên sẵn có. Theo nghĩa này, việc chăm sóc mục vụ và ơn gọi dành cho người trẻ, dù chồng chéo lên nhau, vẫn có những khác biệt rõ rệt. Cái nhìn tổng quát sau đây không nhằm bàn tới đề tài này một cách trọn vẹn, nhưng cung cấp các dấu mốc cần được bàn chi tiết hơn, dựa trên kinh nghiệm của mỗi Giáo Hội địa phương.

1. Đi với người trẻ

Việc đồng hành với người trẻ đòi phải vượt quá khuôn khổ đã định trước, bằng cách gặp người trẻ tại nơi họ đang ở, thích nghi với thì giờ và tốc độ cuộc sống của họ và coi họ nghiêm túc trong các khó khăn của họ nhằm tìm ý nghĩa cho thực tại nơi họ sinh sống và biến đổi sứ điệp nhận được bằng cử chỉ và bằng lời, trong cố gắng hàng ngày nhằm xây dựng lịch sử và tìm kiếm một cách ít nhiều ý thức ý nghĩa trong đời họ.

Mỗi Chúa Nhật, các Kitô hữu duy trì sống động ký ức về Chúa chịu đóng đinh và sống lại trong cuộc gặp gỡ của họ với Người trong việc cử hành Thánh Thể. Nhiều trẻ em được rửa tội trong đức tin của Giáo Hội và dần thân vào hành trình khai tâm Kitô giáo.

Tuy nhiên, điều trên không y hệt như việc thực hiện các lựa chọn chín chắn cho đời sống đức tin. Muốn tiến đến điểm này, ta phải làm một cuộc hành trình, đôi khi bao gồm những nẻo đường không ai đoán trước được và những nơi không quen thuộc, rất xa các cộng đồng Giáo Hội. Về phương diện này, Đức Giáo Hoàng Phanxicô từng nói: "thừa tác mục vụ ơn gọi là học tập phong cách của Chúa Giêsu, Đấng đi qua nhiều nơi trong cuộc sống hàng ngày, dừng lại không vội vã và, bằng cách nhìn anh em của chúng ta với lòng thương xót, đã dẫn họ tới gặp gỡ Thiên Chúa Cha (*Diễn Văn ngõ với các Tham Dự Viên Hội Nghị Quốc Tế bàn về Công Việc Mục Vụ dành cho Ôn Gọi*, 21 tháng 10 năm 2016). Đi với người trẻ là xây dựng toàn thể cộng đồng Kitô giáo.

Chính vì thông điệp đề xuất ở đây liên quan đến tự do của người trẻ, nên mỗi cộng đồng cần coi trọng các cách thức sáng tạo để ngõ cùng người trẻ một cách có bản vị và hỗ trợ sự phát triển bản thân của họ. Trong nhiều trường hợp, nhiệm vụ này liên quan đến việc học cách dành chỗ cho những điều mới mẻ và không làm ngột ngạt những điều mới mẻ này bằng cách cố gắng áp dụng một khuôn khổ đã định trước. Không hạt giống ơn gọi nào có hiệu quả nếu được tiếp cận bằng "một thái độ mục vụ tự mãn" khép kín, một thái độ cho rằng: "Chúng tôi đã luôn luôn làm theo cách này rồi" và không có những con người "táo bạo và sáng tạo trong nhiệm vụ suy xét lại các mục tiêu, các cơ cấu, phong cách và phương pháp truyền giảng Tin Mừng trong các cộng đồng liên hệ của họ" (*Evangelii Gaudium*, 33). Ba động từ lấy từ *Niềm Vui Tin Mừng*, vốn mô tả được cách thức Chúa Giêsu gặp gỡ người cùng thời với Người, có thể giúp ta trong việc chấp nhận phong cách mục vụ này: đó là "ra đi", "nhìn" và "kêu gọi".

Ra đi

Theo chiều hướng trên, chăm sóc mục vụ ơn gọi có nghĩa là chấp nhận lời mời gọi của Đức

Giáo Hoàng Phanxicô: "ra đi", chủ yếu, bằng cách từ bỏ các thái độ cứng nhắc vốn làm cho việc loan báo niềm vui Tin Mừng ít đáng tin; "ra đi", để lại phía sau một khuôn khổ khiến người ta cảm thấy bị vây kín; và "ra đi", bằng cách từ bỏ cách hành động như thể Giáo Hội có một lúc nào đó đã lỗi thời. "Ra đi" cũng là một dấu hiệu của tự do nội tâm, thoát khỏi các sinh hoạt và quan tâm theo thói quen, để người trẻ có thể là những nhân vật lãnh đạo trong cuộc sống của họ. Người trẻ sẽ thấy Giáo Hội hấp dẫn hơn, khi họ thấy điều này: sự đóng góp độc đáo của họ được chào đón bởi cộng đồng Kitô hữu.

Nhìn

Để "đi" vào thế giới người trẻ, ta phải sẵn lòng dành nhiều thời gian với họ, lắng nghe câu chuyện đời họ và lưu ý tới các niềm vui, niềm hy vọng, nỗi buồn và sự lo lắng của họ; tất cả trong một nỗ lực nhằm chia sẻ chúng. Điều này dẫn đến việc hội nhập văn hóa Tin Mừng và để Tin Mừng đi vào mọi nền văn hóa, ngay nơi người trẻ. Trong trình thuật về các cuộc gặp gỡ của Chúa Giêsu với những người đàn ông và đàn bà vào thời của Người, chính Tin Mừng đã làm nổi bật khả năng của Người trong việc dành thời gian để ở với họ và sự hấp dẫn của Người đối với những ai người trao đổi ánh mắt. Điều này hoàn toàn đúng đối với mọi mục tử đích thực của các linh hồn; các vị này là những người có thể nhìn thấu thăm sâu trái tim người ta mà không hề mang tiếng xâm nhập hoặc đe dọa. Đây là cái nhìn đúng đắn về biện phân; nó không muốn chiếm hữu lương tâm người khác cũng không ấn định trước đường đi của ân sủng Thiên Chúa, nhưng bắt đầu với việc để qua một bên khuôn khổ tâm thức của chính mình.

Kêu gọi

Trong các trình thuật Tin Mừng, cái nhìn yêu thương của Chúa Giêsu đã tự biến thành lời nói, tức là, một lời mời gọi ta tiến vào sự mới mẻ của cuộc sống, một lời mời gọi cần được chấp nhận, khám phá và xây dựng. Trước hết, kêu gọi có nghĩa là đánh thức một ước muốn và thúc đẩy người ta ra khỏi những gì đang cản trở họ hoặc ra khỏi sự tự mãn vốn làm họ chậm lại. Kêu gọi có nghĩa là đặt các câu hỏi không có sẵn câu trả lời. Bằng cách này, chứ không bằng cách thụ động tôn trọng các qui luật, mọi người buộc phải bước vào cuộc hành trình và gặp gỡ niềm vui Tin Mừng.

2. Các tác nhân

Mọi người trẻ, không trừ ai

Trong sinh hoạt mục vụ, người trẻ không phải là đối tượng mà là tác nhân. Đôi khi, xã hội coi họ như không chủ yếu hay bất tiện. Giáo Hội không thể phản ánh thái độ này, vì mọi người trẻ, không trừ ai, đều có quyền được hướng dẫn trong hành trình đời sống.

Thành thử, mỗi cộng đồng đều được kêu gọi lưu ý tới người trẻ, nhất là những người đang kinh qua cảnh nghèo, bị đẩy qua bên lề hay bị loại trừ và hướng dẫn để họ can dự vào đời sống. Gần gũi người trẻ, những người đang sống giữa cảnh nghèo và khó khăn, bạo lực, chiến tranh, bệnh hoạn, khuyết tật và đau khổ cùng cực, là một ơn phúc đặc biệt của Chúa Thánh Thần, một ơn phúc thực sự có thể nói lên cách thể hành động thích đáng của một Giáo Hội biết "ra đi". Chính Giáo Hội được kêu gọi học hỏi từ người trẻ. Nhiều vị thánh của tuổi trẻ làm chứng sáng ngời cho sự kiện này và tiếp tục gọi hứng cho mọi người.

Một cộng đồng có trách nhiệm

Toàn thể cộng đồng Kitô hữu phải cảm nhận được trách nhiệm giáo dục các thế hệ mới. Thực vậy, nhiều Kitô hữu tham dự vào công việc này xứng đáng được nhìn nhận, khởi đầu là những người đảm nhiệm trách nhiệm này trong sinh hoạt Giáo Hội. Các cố gắng của những người hàng ngày làm chứng cho sự tốt lành của sự sống Tin Mừng và niềm vui phát sinh từ sự sống này cũng nên được ca ngợi như thế. Cuối cùng, Giáo Hội cần coi trọng hơn nữa việc can dự của người trẻ vào các cơ cấu tổ chức trong các cộng đồng giáo phận và giáo xứ, bắt đầu với các hội đồng mục vụ, mời gọi người trẻ thực hiện các đóng góp có tính sáng tạo và tiếp nhận các ý nghĩ của họ, cho dù các ý nghĩ này xem ra có tính thách thức.

Khắp nơi trên thế giới, có những giáo xứ, hội dòng, hiệp hội, phong trào và thực tại Giáo Hội có thể thiết kế và đem đến cho giới trẻ những kinh nghiệm có ý nghĩa để họ lớn lên và biện phân. Đôi khi, khía cạnh đặt kế hoạch chứng tỏ có dấu hiệu chưa sẵn sàng hay thiếu kỹ năng, tình huống này cần phải tránh bằng cách khẩn cấp khởi động việc suy nghĩ, thể hiện, phối hợp và thi hành chương trình mục vụ dành cho người trẻ một cách chính xác, nhất quán và hữu hiệu. Nhiệm vụ này cũng đòi phải có việc chuẩn bị chuyên biệt và liên tục các nhân viên chịu trách nhiệm việc huấn luyện.

Những người để tham khảo

Vai trò của những người lớn đáng tin cậy và sự cộng tác của họ là điều căn bản trong diễn trình phát triển con người và biện phân ơn gọi. Điều này đòi phải có các tín hữu có thế giá, với một bản sắc nhân bản rõ rệt, một cảm thức mạnh mẽ muốn thuộc về Giáo Hội, một nhân cách tâm linh hiển hiện, một lòng say mê học tập mạnh mẽ và khả năng biện phân lớn lao. Tuy nhiên, đôi khi, những người lớn chưa sẵn sàng và non nớt có khuynh hướng hành động một cách muốn chiếm hữu (possessive) và đầy thao túng, tạo ra những sự lệ thuộc tiêu cực, rất bất lợi và phản làm chứng một cách nghiêm trọng; thái độ này thậm chí có thể tăng độ đến chỗ trở thành lạm dụng.

Muốn có các người đáng tin cậy để tham khảo, ta phải huấn luyện và nâng đỡ họ, thậm chí cung cấp cho họ các kỹ năng sư phạm chính yếu. Một cách đặc biệt, điều này đúng đối với những ai có nhiệm vụ đồng hành với những người đang biện phân ơn gọi để họ chấp nhận ơn gọi bước vào thừa tác vụ thụ phong và đời sống thánh hiến.

Cha mẹ và gia đình: Vai trò giáo dục không thể thay thế được do các cha mẹ và các thành viên khác của gia đình đảm nhiệm cần được nhìn nhận trong mọi cộng đồng Kitô hữu. Trước hết, cha mẹ trong các gia đình là người nói lên sự chăm sóc hàng ngày của Thiên Chúa đối với mọi con người nhân bản qua tình yêu nối kết họ lại với nhau và với con cái họ. Về phương diện này, Đức Giáo Hoàng Phanxicô cung cấp cho ta nhiều tín liệu giá trị trong chương đặc biệt nói về chủ đề này trong *Niềm Vui Yêu Thương* (xem các số 259-290).

Các mục tử linh hồn: Những cuộc gặp gỡ với các giáo sĩ, những người có khả năng can dự chân chính vào giới trẻ qua việc hiến thi giờ và các tài nguyên của các ngài, và các tu sĩ nam nữ nhờ việc làm chứng đầy vị tha của các ngài, là điều có tính quyết định trong việc lớn mạnh của các thế hệ mới. Về phương diện này, Đức Giáo Hoàng Phanxicô từng nói: “tôi yêu cầu điều này cách đặc biệt nơi các Mục Tử của Giáo Hội, các Giám Mục và Linh Mục: các hiền huynh là những người chịu trách nhiệm chủ yếu đối với các ơn gọi làm Kitô hữu và làm linh mục, và nhiệm vụ này không thể nhường cho chức vụ có tính bàn giấy. Các hiền huynh cũng từng trải qua cuộc gặp gỡ đã thay đổi cuộc đời các hiền huynh, khi một linh mục khác, một cha xứ, một vị giải tội, một vị linh hướng, giúp các hiền huynh cảm nghiệm được vẻ đẹp của

ting yêu Thiên Chúa. Như thế, cả các hiền huynh nữa: hãy ra đi, lắng nghe người trẻ, điều này cần kiên nhẫn!, các hiền huynh có thể giúp họ hiểu các chuyển động trong trái tim họ và dẫn dắt các bước đi của họ” (*Diễn Văn ngõ với các Tham Dự Viên Hội Nghị Quốc Tế bàn về Công Việc Mục Vụ dành cho Ôn Gọi*, 21 tháng 10 năm 2016).

Các thầy cô và các vị khác trong ngành giáo dục: Nhiều thầy cô Công Giáo tham dự việc làm chứng trong các đại học và trường học thuộc mọi cấp và mọi trình độ. Nhiều vị hăng say và đầy khả năng tham dự việc này tại nơi làm việc. Nhiều tín hữu khác dấn thân vào sinh hoạt dân sự, cố gắng làm men cho một xã hội công chính hơn. Nhiều người dấn thân làm thiện nguyện trong xã hội, hiến thì giờ của họ cho ích chung và chăm sóc sáng thế. Một số đồng hăng hái và quảng đại tham dự các sinh hoạt rảnh rỗi và thể thao. Tất cả những người này làm chứng cho ơn gọi nhân bản và Kitô Giáo; họ chấp nhận và sống nó một cách trung thành và tận tụy, làm sống dậy nơi những người thấy họ một ước muốn được làm như họ. Thành thử, đáp ứng một cách quảng đại đối với ơn gọi riêng của mình là cách thượng đẳng thi hành công tác mục vụ ơn gọi.

3. Các môi trường

Đời sống hàng ngày và dấn thân xã hội

Trở thành người trưởng thành nghĩa là học biết độc lập trong việc quản lý các khía cạnh của đời sống có tính nền tảng và cùng một lúc là thành phần của cuộc sống ngày, đó là việc sử dụng thì giờ và tiền bạc, lối sống và cách sử dụng tốt các của cải và dịch vụ, học hành và vui chơi, quần áo và thực phẩm, đời sống xúc cảm và tính dục. Đối với người trẻ, học hỏi những điều này, hiển nhiên là một cuộc đấu tranh, mà cũng là một cơ hội để sắp đặt một trật tự nào đó cho đời sống và các ưu tiên của họ, thử nghiệm việc chọn lựa các diễn trình hành động có thể trở thành một thao tác biện phân và tăng cường hướng đi trong đời khi đưa ra các quyết định rất quan trọng. Đức tin càng chân chính, nó càng thách thức đời sống hàng ngày và tự để nó bị thách thức. Các kinh nghiệm trong thế giới làm việc, đôi khi khó khăn và tạo vấn đề, cũng như việc thiếu việc làm đáng được nhắc đến một cách đặc biệt. Đây cũng là các cơ hội để chấp nhận hay suy nghĩ sâu xa ơn gọi của mình.

Người nghèo đang kêu la, và trái đất cũng đang cùng với họ kêu la. Cam kết lắng nghe cả hai có thể là một cơ hội thực sự để gặp gỡ Chúa và Giáo Hội và khám phá ra ơn gọi của mình. Đức Giáo Hoàng Phanxicô dạy rằng các hành động của cộng đồng trong việc chăm sóc căn nhà chung và phẩm chất đời sống của người nghèo, “khi chúng nói lên tình yêu tự hiến, cũng có thể trở thành các kinh nghiệm thiêng liêng nồng đậm” (*Laudato si'*, 232) và, do đó, cũng là một cơ hội trong hành trình đời sống và biện phân ơn gọi.

Những môi trường đặc biệt trong sinh hoạt mục vụ

Giáo Hội cung cấp cho người trẻ những môi trường đặc biệt để gặp gỡ và đào tạo về văn hóa, giáo dục, truyền giảng Tin Mừng, cử hành và phục vụ, bằng cách tự đặt mình trước nhất và trên hết ở thế công khai tiếp đón từng người và mọi người. Thách thức của những môi trường này và các nhân viên mục vụ có liên hệ tới chúng là càng ngày càng phải tiến hành việc khai triển ra một mạng lưới hợp nhất các sứ điệp dành cho người trẻ, và chấp nhận một phong cách thi hành việc “ra đi”, “nhìn” và “kêu gọi” thích đáng.

— Các Ngày Giới Trẻ Thế Giới hiện đang nổi bật trên bình diện thế giới. Các hội đồng giám mục và các giáo phận càng ngày càng cảm thấy có trách nhiệm phải cung cấp các biến cố và

kinh nghiệm đặc biệt dành cho người trẻ.

— Các giáo xứ đang cung cấp nhiều biến cố, nhiều sinh hoạt và hành trình cho các thế hệ trẻ. Đời sống bí tích cung cấp các cơ hội nền tảng để lớn mạnh trong khả năng chấp nhận ơn phúc của Thiên Chúa trong đời họ và là lời mời tham dự tích cực vào sứ mệnh của Giáo Hội. Các trung tâm và nguyện đường giới trẻ cho thấy Giáo Hội hết sức quan tâm tới người trẻ.

— Các đại học và trường Công Giáo, với các dịch vụ văn hóa và giáo dục có giá trị, là những dấu chỉ nữa cho thấy sự hiện diện của Giáo Hội giữa người trẻ.

— Các sinh hoạt xã hội và công việc thiện nguyện cung cấp nhiều cơ hội để phục vụ vô vị kỷ. Về phương diện này, việc gặp gỡ người nghèo và những người sống bên lề xã hội có thể là một cơ hội tốt để lớn mạnh về mặt thiêng liêng và biện phân ơn gọi, vì, theo cách nhìn này, người nghèo có thể dạy ta một bài học, thực vậy, tự họ, người nghèo vốn đem đến tin vui này: ơn cứu độ được cảm nghiệm trong sự yếu đuối.

— Các hiệp hội và phong trào Giáo Hội, cũng như nhiều trung tâm linh đạo, cung cấp cho người trẻ nhiều chương trình biện phân đặc biệt. Các kinh nghiệm truyền giáo trở thành một dịch vụ vị tha và trao đổi phong phú. Việc tái khám phá ra các cuộc hành hương làm hình thức và cách thể diễn tiến hành trình đời sống là điều có giá trị và rất hứa hẹn. Tại nhiều nơi, lòng đạo bình dân nâng đỡ và nuôi dưỡng đức tin của người trẻ.

— Các chủng viện và nhà huấn luyện có tầm quan trọng chiến lược, vì, chúng có nhiệm vụ cung cấp kinh nghiệm cho những người trẻ biết đáp ứng lời mời gọi của Thiên Chúa, trong đó, có kinh nghiệm của cuộc sống cộng đồng thâm hậu, một cuộc sống, ngược lại, sẽ làm họ có khả năng đồng hành với người khác.

Thế giới kỹ thuật số

Vì tất cả những điều đã nhắc trên đây, thế giới của các phương tiện truyền thông mới mẽ đáng được lưu ý đặc biệt, vì chúng thực sự chiếm một vị trí lớn lao trong đời họ, nhất là trong trường hợp các thế hệ trẻ hơn. Các phương tiện truyền thông mới mẽ này cung cấp cho ta nhiều cơ hội mới, nhất là về phương diện truy cập tin liệu và tạo ra các mối liên hệ với những người ở phương xa. Tuy nhiên, chúng cũng đặt ra nhiều nguy cơ như bắt nạt trên mạng, cờ bạc, văn hóa khiêu dâm, các nguy hiểm dẫu mặt của các “phòng tán dóc” (chat rooms), việc thao túng có tính ý thức hệ ... Bất chấp các dị biệt trong phạm vi này ở các vùng khác nhau, cộng đồng Kitô Giáo vẫn đang mở rộng sự hiện diện của mình tại khu Areopagus tân thời này, nơi người trẻ chắc chắn có điều gì đó để dạy nó.

4. Các tài nguyên

Các phương tiện phát biểu trong công tác mục vụ

Đôi khi ta thấy giữa ngôn ngữ của Giáo Hội với ngôn ngữ của người trẻ có một khoảng cách khó lấp đầy, cho dù không thiếu các kinh nghiệm gặp gỡ phong phú giữa các miễn cảm của người trẻ và các đề xuất của Giáo Hội trong phạm vi Thánh Kinh, phụng vụ, nghệ thuật, giáo lý và truyền thông. Nhiều người mơ ước một Giáo Hội biết tích cực bao gồm người trẻ trong sinh hoạt của mình qua việc sử dụng các phương tiện phát biểu của người trẻ và bằng cách tỏ ra biết đánh giá cao và quý trọng óc sáng tạo và các tài năng của họ.

Theo một nghĩa đặc biệt, thể thao là một nguồn giáo dục, vì nó cung cấp cơ hội bằng nhiều cách khác nhau. Âm nhạc và các cách phát biểu nghệ thuật khác tự chúng là một phương thế ưu hạng giúp người trẻ biểu lộ cá tính của họ.

Săn sóc giáo dục và nẻo đường truyền giảng Tin Mừng

Sinh hoạt mục vụ với người trẻ, trong đó, cần phải khai diễn các diễn trình hơn là chiếm giữ không gian, trước nhất, cho thấy sự quan trọng của việc phục vụ sự phát triển nhân bản của mỗi cá nhân và các tài nguyên giáo dục và huấn luyện có thể hỗ trợ dịch vụ này. Có một sự nối kết có tính nguyên nhân giữa việc truyền giảng Tin Mừng và việc giáo dục, một nối kết, vào lúc này, cần phải tính tới việc chín mùi dần dần của tự do.

Ngược với các tình thế trong quá khứ, Giáo Hội cần làm quen với sự kiện này: các cách tiếp cận đức tin hiện nay ít bị tiêu chuẩn hóa, và do đó, Giáo Hội phải lưu ý hơn tới cá tính của mỗi người. Cùng với những người tiếp tục tuân theo các giai đoạn khai tâm Kitô Giáo cổ truyền, nhiều người đến gặp Chúa và cộng đồng tín hữu bằng nhiều cách khác và khi có tuổi hơn, do cam kết đối với công lý, đã tiếp xúc ở bên ngoài Giáo Hội với một ai đó được coi là nhân chứng đáng tin cậy.

Thách đố đối với các cộng đồng là phải tiếp đón mọi người, theo gương của Chúa Giêsu, Đấng có thể nói cả với người Do Thái, Samaritanô lẫn những người ngoại giáo trong nền văn hóa Hy Lạp và những người chiếm đóng Rôma, nắm được các ước muốn sâu xa của mỗi người trong số họ.

Im lặng, chiêm niệm và cầu nguyện

Sau cùng và quan trọng hơn cả, không thể có việc biện phân nào mà lại không cần phải vun sới việc thân quen với Chúa và đối thoại với Lời của Người. Cách riêng, Đọc Lời Chúa theo lối cầu nguyện (lectio divina) là một phương pháp có giá trị mà truyền thống Giáo Hội luôn luôn tuân theo.

Trong một xã hội ngày càng ồn ào, một xã hội cung cấp quá nhiều chất kích thích, một mục tiêu nền tảng của việc săn sóc mục vụ cho người trẻ là cung cấp cho họ cơ hội để họ biết thưởng ngoạn giá trị của sự im lặng và chiêm niệm, và tiếp nhận tín liệu để hiểu các kinh nghiệm của họ và lắng nghe lương tâm của họ.

5. Đức Maria Thành Nadarét

Diễn trình Thượng Hội Đồng được ủy thác nơi Mẹ Maria. Trong suốt diễn trình này, Giáo Hội tự xét mình về cách đồng hành với người trẻ để họ chấp nhận lời mời gọi của Thiên Chúa bước vào niềm vui của tình yêu và sự viên mãn của cuộc sống. Đức Maria, người phụ nữ trẻ Nazarét, đáng, trong mỗi giai đoạn sống của mình, đều chấp nhận Lời Chúa, và giữ gìn nó, ngẫm nghĩ về nó trong trái tim mình (xem Lc 2:19), vốn là người đầu tiên hoàn thành cuộc hành trình này.

Mỗi người trẻ có thể khám phá ra trong đời sống của Đức Maria cách biết lắng nghe, lòng dũng cảm do đức tin tạo ra, độ sâu sắc trong biện phân và sự tận tụy trong phục vụ (xem Lc 1: 39-45). Trong "sự thấp hèn" của ngài, Đức Trinh Nữ đã đính hôn với Thánh Giuse, cảm nghiệm sự yếu đuối và sự khó khăn của con người trong việc hiểu thánh ý màu nhiệm của Thiên Chúa (xem Lc 1:34). Ngài cũng được kêu gọi sống lối sống đi ra khỏi mình và các kẻ

hoạch của mình để học biết tín thác và tin tưởng.

Nhắc lại những "điều cao cả" mà Đấng Toàn Năng đã thực hiện trong ngài (xem Lc 1:49), Đức Trinh Nữ đã không cảm thấy cô đơn, nhưng hoàn toàn được yêu thương và nâng đỡ bởi chữ "đừng sợ" của Thiên Thần (xem Lc 1:30). Biết rằng Thiên Chúa ở với ngài, Đức Maria đã mở lòng mình ra mà nói "con đây", và do đó, bắt đầu cuộc hành trình Tin Mừng (xem Lc 1:38). Người phụ nữ chuyên cần (xem Ga 2: 3), dưới chân thập giá của Con mình, kết hợp với "người môn đệ yêu dấu", một lần nữa đã chấp nhận lời mời gọi trở thành người mang hoa trái và sinh ra sự sống trong lịch sử con người. Dưới mắt ngài, mọi người trẻ đều có thể tái khám phá ra vẻ đẹp của biện phân; trong trái tim ngài, mọi người trẻ đều có thể cảm nghiệm được sự dịu dàng của tình thân mật và lòng can đảm làm nhân chứng và thi hành sứ mệnh.

CÁC CÂU HỎI

Mục đích của các câu hỏi là trợ giúp các bộ phận "bản quyền" thường lệ của Giáo Hội phát biểu cái hiểu của họ đối với thế giới người trẻ và lượng giá kinh nghiệm của họ về sự đồng hành ơn gọi, ngõ hầu thu lượm tín liệu để soạn thảo Tài Liệu Làm Việc hay *Instrumentum laboris*.

Để xem xét các tình huống đa dạng của các lục địa và vùng khác nhau, 3 câu hỏi chuyên biệt cho mỗi khu vực địa dư đã được chen vào sau câu hỏi 15, để phát khởi các câu trả lời từ các bộ phận của Giáo Hội biết quan tâm đến vấn đề.

Để làm dễ dàng công việc này và làm cho nó hợp luận lý, các bộ phận liên hệ được yêu cầu giới hạn câu trả lời của mình vào khoảng một trang cho câu hỏi về thống kê, một trang cho mỗi câu hỏi lượng định về tình hình và một trang cho ba câu hỏi về kinh nghiệm của các lục địa và các vùng. Nếu cần hoặc muốn, thì các bản văn khác có thể được đính kèm để hỗ trợ hoặc bổ túc cho nội dung của các câu trả lời.

I. Thu lượm thống kê

Nếu có thể, xin vui lòng cho biết nguồn của các thống kê và cả năm của chúng. Các tín liệu liên hệ khác có thể được đính kèm để hiểu rõ hơn tình hình của các nước khác nhau.

- Số dân cư trong nước hay trong các nước và sinh suất.
- Số và phần trăm người trẻ (16-29 tuổi) ở trong nước/các nước.
- Số và phần trăm người Công Giáo trong nước/các nước.
- Tuổi trung bình (trong 5 năm qua) để kết hôn (phân biệt giữa đàn ông và đàn bà), để vào chủng viện và đời sống thánh hiến (phân biệt giữa đàn ông và đàn bà).
- Trong nhóm tuổi 16-29, phần trăm sinh viên, công nhân (nếu có thể cho biết rõ loại công việc), thất nghiệp, những người xếp vào loại *NEET* (không giáo dục, không việc làm, không đào tạo).

II. Lượng định tình hình

a) Người trẻ, Giáo Hội và xã hội

Các câu hỏi sau đây nói đến cả những người trẻ đang tham gia các chương trình của Giáo Hội lẫn những người trẻ không tham gia hay không thích tham gia.

1. Giáo Hội lắng nghe cách nào các kinh nghiệm sống của người trẻ?
2. Ngày nay, đâu là các thách đố lớn và các cơ hội có ý nghĩa nhất dành cho người trẻ tại nước/các nước của quý vị?
3. Loại và nơi tụ họp nào của giới trẻ, được định chế hay không, có lợi thế thành công lớn trong Giáo Hội, và tại sao?
4. Loại và nơi tụ họp nào của giới trẻ, được định chế hay không, đạt thành công hơn hết ở bên ngoài môi trường Giáo Hội? và tại sao?
5. Ngày nay, người trẻ thực sự yêu cầu gì ở Giáo Hội tại nước/các nước của quý vị?
6. Đâu là các khả năng tham gia hiện có tại nước/các nước của quý vị dành cho giới trẻ để họ tham gia vào đời sống của cộng đồng Giáo Hội?
7. Làm thế nào và bằng cách nào để tiếp xúc với những người trẻ không lui tới với các môi trường của Giáo Hội?

b) Các chương trình mục vụ dành cho ơn gọi của người trẻ

8. Các gia đình và các cộng đồng tham dự ra sao vào việc biện phân ơn gọi của người trẻ?
9. Các trường học và các đại học hay các định chế giáo dục (cả của dân sự lẫn của Giáo Hội) đã đóng góp ra sao vào việc huấn luyện giới trẻ trong việc biện phân ơn gọi?
10. Quý vị xem xét ra sao các thay đổi văn hóa mà việc khai triển thế giới kỹ thuật số đã mang tới?
11. Những Ngày Giới Trẻ Thế Giới và các biến cố quốc gia và quốc tế khác đã trở thành một phần trong thực hành mục vụ thông thường như thế nào?
12. Các kinh nghiệm và diễn trình mục vụ dành cho ơn gọi của người trẻ đã được quan niệm ra sao tại giáo phận của quý vị?

c) Các nhân viên mục vụ làm việc cho giới trẻ

13. Các giáo sĩ và các nhà huấn luyện khác đã dành bao nhiêu thì giờ và trong cách thức nào để cung cấp việc hướng dẫn thiêng liêng có tính bản vị?
14. Các sáng kiến và cơ hội huấn luyện nào hiện có sẵn dành cho những người cung cấp việc hướng dẫn ơn gọi?
15. Trong các chủng viện, việc hướng dẫn có tính bản vị nào đang được cung cấp?

d) Các câu hỏi chuyên biệt theo các khu vực địa dư

CHÂU PHI

- a. Các kế hoạch và cơ cấu nào trong việc săn sóc mục vụ ơn gọi của người trẻ đáp ứng tốt nhất cho nhu cầu của lục địa quý vị?
- b. “Làm cha thiêng liêng” có nghĩa gì tại những nơi người trẻ lớn lên mà không có hình tượng người cha? Đâu là việc huấn luyện đã được đưa ra?

c. Quý vị thông đạt ra sao với người trẻ rằng họ rất cần trong việc xây dựng tương lai của Giáo Hội?

CHÂU MỸ

a. Cộng đồng của quý vị sẵn sàng ra sao các người trẻ đang chịu cảnh bạo lực cùng cực (chiến tranh du kích, băng đảng, nhà tù, ghiền ma túy, hôn nhân cưỡng ép) và đồng hành với họ bằng nhiều cách như thế nào trong đời họ?

b. Việc huấn luyện nào đã được đưa ra để hỗ trợ việc làm cho người trẻ dần thân vào xã hội và sinh hoạt dân chính, vì ích chung?

c. Trong một thế giới bị tục hóa cao độ, các sinh hoạt mục vụ nào hữu hiệu nhất để tiếp tục cuộc hành trình đức tin sau các Bí Tích Khai Tâm Kitô Giáo?

Á CHÂU VÀ ĐẠI DƯƠNG CHÂU

a. Các cuộc tụ tập tôn giáo của những người không phải là Công Giáo tại sao và bằng cách nào đã lôi cuốn được người trẻ?

b. Bằng cách nào, các giá trị của nền văn hóa địa phương được phối hợp với giáo huấn Kitô Giáo, trong khi vẫn dành sự quan trọng cho lòng đạo đức bình dân?

c. Ngôn ngữ sử dụng trong thế giới người trẻ được hội nhập ra sao vào việc sẵn sàng mục vụ người trẻ, nhất là trong các phương tiện truyền thông, thể thao và âm nhạc?

ÂU CHÂU

a. Đâu là sự trợ giúp để người trẻ nhìn về tương lai một cách đầy tin tưởng và hy vọng, khởi đầu với sự phong phú của nguồn gốc Kitô Giáo Âu Châu?

b. Người trẻ đôi khi cảm thấy bị đẩy qua bên lề và loại khỏi môi trường chính trị, kinh tế và xã hội nơi họ đang sống. Bằng cách nào, quý vị xem xét cảm thức phản đối để nó được biến cải thành việc tham gia và sự hợp tác?

c. Các liên hệ giữa các thế hệ vẫn còn hữu hiệu ở những bình diện nào? Nếu chúng không hữu hiệu, thì phải canh tân chúng ra sao?

III. Chia sẻ các sinh hoạt

1. Quý vị hãy liệt kê ba loại sinh hoạt mục vụ chính trong việc đồng hành và biện phân ơn gọi trong tình thế hiện nay của quý vị.

2. Quý vị hãy chọn ba sinh hoạt được quý vị cho là đáng lưu ý và có liên quan nhất để chia sẻ cùng Giáo Hội hoàn vũ, và trình bày nó theo mẫu sau đây (*không hơn một trang cho mỗi kinh nghiệm*).

a) *Mô tả*: Trong một ít câu, quý vị hãy mô tả khái quát sinh hoạt này. Ai là những người lãnh đạo? Sinh hoạt này diễn ra cách nào? Ở đâu? v.v..

b) *Phân tích*: Quý vị hãy lượng định sinh hoạt, ngay bằng các hạn từ của người bình thường (layman), để hiểu tốt hơn các yếu tố quan trọng: đâu là các mục tiêu? Đâu là căn bản lý thuyết? Đâu là những cái nhìn thấu suốt đáng lưu ý nhất? Chúng được khai triển ra sao? v.v...

c) *Đánh giá*: Đâu là các mục tiêu? Nếu không đạt được, thì tại sao? Các điểm mạnh và các điểm yếu? Đâu là các hậu quả trên các bình diện xã hội, văn hóa và Giáo Hội? Tại sao và bằng cách nào sinh hoạt lại quan trọng/có tính huấn luyện? v.v...

Phụ Lục

1.Thư của Đức Giáo Hoàng gửi Giới Trẻ nhân dịp Trình Bày Tài Liệu Chuẩn Bị Phiên Họp Toàn Thể Thường Lệ Lần Thứ 15 của Thượng Hội Đồng Giám Mục

Dưới đây là lá thư của Đức Giáo Hoàng gửi giới trẻ nhân dịp trình bày Tài Liệu Chuẩn Bị phiên họp toàn thể thường lệ lần thứ 15 của Thượng Hội Đồng Giám Mục, sẽ được tổ chức vào tháng Mười, năm 2018 về chủ đề “Người Trẻ, Đức Tin và Sự Biện Phân Ôn Gọi”

Giới trẻ thân yêu của cha,

Cha vui mừng loan báo cho các con: vào tháng Mười năm 2018, một Thượng Hội Đồng Giám Mục sẽ diễn ra để bàn về chủ đề “Người Trẻ, Đức Tin và Sự Biện Phân Ôn Gọi”. Cha muốn các con là tâm điểm của chú ý, vì các con ở trong trái tim cha. Hôm nay, Tài Liệu Chuẩn Bị được trình bày, một tài liệu mà cha ủy thác để các con dùng làm “la bàn” trong hành trình Thượng Hội Đồng này.

Cha nhớ tới lời Thiên Chúa nói cùng ông Ápraham: “Con hãy ra khỏi quê hương con, thân thuộc và nhà cha con tới đất Ta sẽ chỉ cho con” (Xh 12.1). Những lời này nay cũng được nói với các con. Chúng là những lời của Người Cha mời gọi các con “ra đi”, lên đường tới một tương lai vô định nhưng là một tương lai chắc chắn sẽ dẫn các con tới sự thành toàn bản thân, một tương lai mà chính Người sẽ cùng đồng hành với các con. Cha mời gọi các con nghe tiếng Chúa đang vang vọng trong các con qua hơi thở của Chúa Thánh Thần.

Khi Thiên Chúa nói với Ápraham “Hãy ra đi!”, Người muốn nói điều gì? Chắc chắn Người không muốn nói ông phải tách rời khỏi gia đình ông hay lui ra khỏi thế giới. Ápraham nhận được một lời mời thúc, một thách đố, phải lìa bỏ mọi sự và đi tới một lãnh thổ mới. Ngày nay, đâu là “lãnh thổ mới” đối với chúng ta, nếu không phải là một xã hội công bình và thân hữu hơn, một xã hội mà các con, các người trẻ, hết sức ước muốn và ước mong xây dựng cho tới ngày tận cùng thế gian?

Nhưng chẳng may, ngày nay, “Hãy ra đi!” cũng có một ý nghĩa khác hẳn, đó là, ý nghĩa lam

dụng quyền lực, bất công và chiến tranh. Nhiều người trẻ phải chịu sự đe dọa thực sự của bạo lực và bó buộc phải trốn khỏi quê hương các con. Tiếng kêu của các con đã thấu tới Thiên Chúa, giống như tiếng kêu của Israel, khi dân chúng bị Pharaô bắt làm nô lệ và áp bức (xem Xh 2:23).

Cha cũng muốn nhắc các con nhớ những lời mà Chúa Giêsu có lần đã nói với các môn đệ đến hỏi Người “Thưa thầy [...] Thầy ở đâu?”, Người đáp: “các con hãy đến mà xem” (Ga 1:38). Chúa Giêsu đang nhìn các con và mời các con đi với Người. Người trẻ thân mến, các con có để ý tới cái nhìn đang nhìn chúng con này hay không? Các con có nghe giọng nói này hay không? Các con có cảm nhận lời thúc giục lên đường này hay không? Cha chắc chắn một điều: bất kể những tiếng ồn ào và hỗn độn đang thắng thế trên thế giới, tiếng gọi này tiếp tục vang lên trong thẳm sâu tâm hồn các con để các con mở lòng ra đón nhận niềm vui viên mãn. Điều này sẽ khả hữu miễn là, dù có những hướng dẫn chuyên nghiệp, các con vẫn sẽ học cách tiến hành cuộc hành trình biện phân để khám phá ra kế hoạch mà Thiên Chúa vốn dành cho đời các con. Mà cho dù hành trình này không chắc chắn và các con vấp phạm, thì Thiên Chúa, Đấng giàu lòng thương xót, sẽ giơ tay nâng các con dậy.

Ở Krakow, trong lễ khai mạc Ngày Giới Trẻ Thế Giới, cha đã hỏi các con nhiều lần rằng “Chúng ta có thể thay đổi sự việc hay không?” và các con đã hô lớn: “Thưa có”. Tiếng hô này xuất phát từ tâm hồn trẻ và trẻ trung của các con, những tâm hồn không khoan thứ bất công và không thể cúi đầu trước “nền văn hóa vứt bỏ” cũng như đầu hàng việc hoàn cầu hóa sự dửng dưng. Các con hãy lắng nghe tiếng kêu phát sinh từ con người bên trong của các con! Giống tiên tri Giêrêmia, ngay khi các con cảm thấy mình thiếu kinh nghiệm của tuổi trẻ, Thiên Chúa vẫn khuyến khích các con ra đi khi Người sai các con đi: “Các con đừng sợ, [...] vì Ta ở với các con để giải phóng các con” (Gm 1:8).

Một thế giới tốt hơn cũng có thể được xây dựng do các cố gắng, các ước muốn thay đổi và lòng quảng đại của các con. Các con đừng sợ lắng nghe Chúa Thánh Thần, Đấng đề xuất các chọn lựa mạnh dạn; các con đừng chần chừ khi lương tâm các con yêu cầu các con mạnh dạn theo chân Thầy Chí Thánh. Giáo Hội cũng muốn lắng nghe giọng nói, các miễn cảm và đức tin của các con; cả các hoài nghi và các chỉ trích của các con nữa. Các con hãy làm cho giọng nói của các con được nghe thấy, hãy để nó vang lên trong các cộng đồng và để nó được các mục tử của linh hồn các con nghe thấy. Thánh Bênêđictô thúc giục các viện phụ tham khảo cả người trẻ, trước khi có bất cứ quyết định quan trọng nào vì “Chúa thường mạc khải cho người trẻ những gì tốt nhất” (Luật của Thánh Bênêđictô III, 3).

Điều trên đúng cho cả cuộc hành trình của Thượng Hội Đồng này. Các hiền huynh giám mục của cha và cha muốn “làm việc với các con vì niềm vui của các con” (2Cor 1:24) nhiều hơn nữa. Cha phó thác các con cho Đức Maria Thành Nadarét, một người trẻ giống như các con, người mà Thiên Chúa đoái nhìn một cách đầy yêu thương, để ngài cầm tay dẫn dắt các con tới niềm vui của việc đáp trả trọn vẹn và quảng đại lời mời gọi của Thiên Chúa bằng những lời này “Này, con đây” (xem Lc 1:38).

Với tình âu yếm của người cha,

PHANXICÔ

Thành Vatican, ngày 13 tháng Giêng, 2017

2. Gặp gỡ tuổi trẻ tiên Thượng Hội Đồng

Vũ Văn An, 17/02/2018

Theo tin Tòa Thánh, ngày 16 tháng Hai vừa qua, tại Vatican, đã có cuộc họp báo nói về cuộc Gặp Gỡ tiên Thượng Hội Đồng từ ngày 19 tới ngày 24 tháng Ba, để chuẩn bị cho Kỳ Họp Thường Lệ Lần Thứ 15 của Thượng Hội Đồng Giám Mục vào tháng Mười tới.

Trên bàn
chủ tọa,
người ta
thấy có Đức
Hồng Y
Lorenzo
Baldisseri,
tổng thư ký
Thượng Hội
Đồng, Đức
Cha Fabio
Fabene, phó

tổng thư ký Thượng Hội Đồng, Stella Marilene Nishimwe, một phụ nữ từ Burundi và Filippo Passantino, một người trẻ Ý.

Trong bài phát biểu của mình, Đức Hồng Y Baldisseri cho hay ngày 4 tháng Mười năm 2017, Đức Giáo Hoàng Phanxicô đã loan báo sẽ triệu tập cuộc gặp gỡ nói trên. Ngài nói rằng “với cuộc hành trình này, Giáo Hội muốn lắng nghe tiếng nói, các mối cảm, đức tin và cả một số nghi ngại và chỉ rích của người trẻ nữa, ta phải lắng nghe người trẻ. Đây là lý do tại sao các kết luận của cuộc gặp gỡ tháng Ba sẽ được truyền đạt tới các nghị phụ của Thượng Hội Đồng”.

Và trong cuộc gặp gỡ giới trẻ tại Maipú, Chile, Đức Phanxicô cho biết

ý hướng của cuộc gặp gỡ tháng Ba: “ở đó, các con sẽ là những người chủ đạo, tất cả người trẻ chúng con từ khắp thế giới, Công Giáo và không Công Giáo, Kitô hữu và người trẻ thuộc các tôn giáo khác, và cả những người trẻ không biết họ tin hay không tin. Tất cả, để lắng nghe chúng con, nghe chúng con cách trực tiếp, vì điều quan trọng là các con lên tiếng, đừng để các con bị bịt miệng”.

Mục tiêu của cuộc Gặp Gỡ tiền Thượng Hội Đồng

Theo Đức Hồng Y, cuộc gặp gỡ nói trên có các mục tiêu sau đây:

1. Đây là 1 biến cố trong đó, người trẻ là các tác nhân và người chủ đạo. Ta sẽ không nói về “họ”, mà chính họ sẽ nói, bằng ngôn ngữ của họ, các hứng khởi của họ và sự miễn cảm của họ. Và Thượng Hội Đồng sắp tới thực sự không chỉ là Thượng Hội Đồng “về” người trẻ và “vì” người trẻ, mà còn là Thượng Hội Đồng “của” người trẻ” và “với” người trẻ.

2. Chữ chủ yếu, được chính Đức Phanxicô nhắc đi nhắc lại nhiều lần, là “lắng nghe”. Trong cuộc Gặp Gỡ này, ta sẽ lắng nghe người trẻ cách trực tiếp để hiểu hoàn cảnh của họ tốt hơn: họ nghĩ gì về họ và về người lớn, họ sống đức tin của họ ra sao và họ gặp những khó khăn gì trong việc làm Kitô hữu, họ đặt kế hoạch cho đời họ thế nào và họ có những khó khăn gì khi biện phân ơn gọi, họ coi Giáo Hội ngày nay ra sao và họ muốn Giáo Hội nên như thế nào...

3. Trong số các người trẻ ta muốn lắng nghe, sẽ đặc biệt có những người gặp hoàn cảnh khó khăn, phát xuất từ “các khu ngoại vi hiện sinh”, những người trẻ thường không có cơ hội được lắng nghe, được làm cho hoàn cảnh và các hoài mong của họ được biết đến. Rồi còn các người trẻ không Công Giáo, không Kitô Giáo và không tin nữa, mọi người phải được nghe, “360 độ”.

4. Thượng Hội Đồng, theo định nghĩa, vốn là một “cuộc hành trình với nhau” nên chúng ta muốn chứng minh nó cùng đi với tuổi trẻ, mọi người trẻ không trừ ai.

5. Bước đi với người trẻ cũng có nghĩa nhận diện những con đường mục vụ chuyên biệt giúp các cộng đồng Kitô Giáo củng cố các dự án mục vụ tuổi trẻ, thích ứng các dự án này theo nhu cầu của người trẻ hiện nay.

6. Tại cuộc Gặp Gỡ này, cùng với tuổi trẻ, một số phụ huynh, nhà giáo dục, linh mục, nhân viên và chuyên gia mục vụ thuộc thế giới tuổi trẻ sẽ tham dự, để lắng nghe những người sống cạnh tuổi trẻ và có “các dụng cụ” để giải thích hoàn cảnh của họ từ bên trong và một cách sâu sắc.

7. Nhờ thế, chúng ta cũng sẽ đề xuất phương pháp trao đổi và hợp tác liên thế hệ, khuyến khích đối thoại giữa người trẻ và người lớn, những người đôi khi thấy khó khăn trong việc thông đạt với nhau trong cuộc sống hàng ngày.

8. Cuộc Gặp Gỡ này nhằm gợi hứng cho tính năng động tham dự, đặt căn bản trên cuộc gặp gỡ giữa các nền văn hóa, điều kiện sống, các niềm tin và môn học, khai triển một mô thức có thể được lặp lại trong các thực tại khác nhau của Giáo Hội.

9. Ta cũng sẽ tự hỏi mình có thể giúp người trẻ như thế nào để họ tìm tòi và tìm ra ý nghĩa của đời họ, dưới ánh sáng viễn ảnh ơn gọi chuyên biệt mà Đức Giáo Hoàng Phanxicô muốn đem lại cho Thượng Hội Đồng.

10. Sau cùng, cuộc Gặp Gỡ này sẽ đúc kết một văn kiện chung để trình Đức Giáo Hoàng vào Chúa Nhật Lễ Lá 25 tháng Ba và sẽ được lồng vào *Instrumentum laboris* (Tài Liệu Làm Việc) để các nghị phụ Thượng Hội Đồng nghiên cứu.

Một giai đoạn tiến tới Thượng Hội Đồng

Cuộc Gặp Gỡ Tiên Thượng Hội Đồng đã từng được tổ chức trước đây, ít nhất hai lần: trước Kỳ họp Thường Lệ lần thứ 7 năm 1987 về ơn gọi và sứ mệnh người giáo dân trong Giáo Hội và trong thế giới; và trước Phiên Đặc Biệt lần thứ nhất về Âu Châu năm 1991.

Hơn nữa, nó không phải là 1 biến cố riêng rẽ, mà là 1 giai đoạn trong hành trình Thượng Hội Đồng thánh Mười: một hành trình khởi đầu với việc tuyên bố triệu tập Thượng Hội Đồng ngày 6 tháng Mười năm 2016, việc công bố Tài Liệu Chuẩn Bị và Bảng Câu Hỏi liên hệ ngày 13 tháng 1 năm 2017. Trong gian đoạn vừa kể, nhiều bộ phận trong Giáo Hội như các hội đồng giám mục, các giáo phận, các hiệp hội và phong trào đã tích cực đóng góp đủ loại sáng kiến. Như Hội Nghị Chuyên Đề của Liên Hội Đồng Các Giám Mục Âu Châu tại Barcelona tháng Ba năm 2017; Hội Thoại Quốc Tế về Tuổi Trẻ Phi Châu tại Dakar tháng trước; các cuộc gặp gỡ của tuổi trẻ Ý hồi tháng Tám, và cuộc tụ tập đại kết người trẻ tại Taizé, buổi canh thức cầu nguyện của tuổi trẻ do Cộng Đồng Shalom tổ chức tại Nhà Thờ Đức Bà Cả ở Rôma, và các “tiểu Thượng Hội Đồng” hàng tuần tại Lộ Đức để hành hương kính Đức Mẹ.

Trong năm qua, các câu trả lời cho Bảng Câu Hỏi liệt kê trong Tài Liệu Chuẩn Bị đã vận động sự tham dự của mọi giáo hội đặc thù và các thực tại khác nhau trong Giáo Hội như trường học, đại học, hiệp hội và các phong trào giáo dân. Tất cả các đóng góp này, được thu thập và tóm lược bởi các hội đồng giám mục và các Thượng Hội Đồng của các giáo Hội Đông Phương, đã tới và còn đang tới Rôma, cộng với các câu trả lời của các bộ, sở Vatican và các nhận định của các nhóm và cá nhân, phần lớn là người trẻ.

Để giới trẻ dễ dàng tham gia, nhất là những người ở xa các cơ sở Giáo Hội, một trang mạng đã được khai trương năm ngoái dành cho Thượng Hội Đồng năm 2018, trong đó, có bảng câu hỏi đặc biệt dành cho giới trẻ. Hiện đã có 221,000 người tham dự Bảng Câu Hỏi, trong đó, 100,500 người trả lời mọi câu hỏi: 58,000 là con gái và 42,500 là con trai. Khoảng 51,000 trong số những người trả lời mọi câu hỏi (tức 50.6%) là những người tuổi từ 16 tới 19, cho thấy những người trẻ nhất tự chứng tỏ mình nhạy cảm hơn đối với sáng kiến này. Lục địa có nhiều đại diện nhất là Âu Châu với 56.4%, tiếp theo là Trung và Nam Mỹ với 19.8% và Phi Châu với 18.1%. Trong số những người trả lời Bảng Câu Hỏi, 73.9% tuyên bố mình là người Công Giáo coi tôn giáo là điều quan trọng, trong khi phần còn lại là người Công Giáo

nhưng không coi tôn giáo là điều quan trọng (8.8%), không là người Công Giáo coi tôn giáo là điều quan trọng (6.1%) và không Công Giáo coi tôn giáo là điều không quan trọng (11.1%).

Một biến cố khác chuẩn bị cho Thượng Hội Đồng là Cuộc Hội Thảo Quốc Tế về thân phận người trẻ, tổ chức hồi tháng Chín và các tài liệu từ cuộc hội thảo này đang được in ấn. Mục đích của cuộc hội thảo này là cung cấp một sự hỗ trợ khoa học cho việc chuẩn bị Thượng Hội Đồng. Thực vậy, các nhà xã hội học, tâm lý gia, triết gia và thần học gia có nhiều điều nói về tuổi trẻ, giúp ta giải thoát “ngôn từ về giới trẻ” khỏi các ước chừng, khuôn mẫu định sẵn và các thiên kiến thường không giúp người lớn biết giới trẻ và không giúp giới trẻ hiểu chính họ. Cũng nên ghi nhận rằng trong Cuộc Hội Thảo, một số người trẻ thuộc một số vùng trên thế giới và kinh nghiệm sống khác nhau đã được mời tới Rôma. Sự đóng góp của họ gây hứng khởi, đại lượng và có khả năng, đem đến cho ta một mùi vị nếm trước đối với biến cố vào tháng tới.

Tham dự trực tuyến và Thánh Lễ Chúa Nhật Lễ Lá

Theo Đức Hồng Y Baldisseri, tuổi trẻ ngày nay sử dụng liên mạng, nhất là mạng lưới xã hội, làm một “Areopagus” tự nhiên để gặp nhau, thông đạt và phát biểu ý kiến. Do đó, có ý tưởng mở rộng việc tham dự vào Cuộc Gặp Gỡ Tiền Thượng Hội Đồng qua các phương tiện truyền thông xã hội: người trẻ khắp thế giới không những có thể theo dõi Cuộc Gặp Gỡ này từ xa cùng một lúc, mà còn tương tác qua lại với bạn bè cùng trang lứa với mình đang có mặt tại Rôma và gửi các đóng góp của mình, và các đóng góp này sẽ được tổng hợp vào văn kiện sau cùng. Nói tóm lại, nhờ các kỹ thuật truyền thông hiện đại, Cuộc Gặp Gỡ Tiền Thượng Hội Đồng nhằm mục đích mở rộng “cử tọa” người trẻ bao nhiêu có thể, để không một ai cảm thấy bị loại bỏ.

Ngày giờ của Cuộc Gặp Gỡ Tiền Thượng Hội Đồng được chọn để giúp người trẻ có dịp tới Rôma tham dự việc cử hành Thánh Lễ Chúa

Nhật Lễ Lá tại Quảng Trường Nhà Thờ Thánh Phêrô nhân dịp Ngày Giới Trẻ Thế Giới lần thứ 33 với chủ đề “Hỡi Maria, đừng sợ, vì Bà có nghĩa cùng Thiên Chúa” (Lc 1:30). Chính dịp Lễ này, mà hoa trái của Cuộc Gặp Gỡ sẽ được đệ trình lên Đức Giáo Hoàng Phanxicô.

[1] Đức Phanxicô, *Bài Giáo Lý*, Yết Kiến Chung, 4 tháng 10, 2017.

[2] Đức Phanxicô, *Diễn văn với giới trẻ tại Đền Thánh Toàn Quốc ở Maipú*, Chile, 17 tháng 1, 2018.